

NIEUWE AVONTUREN

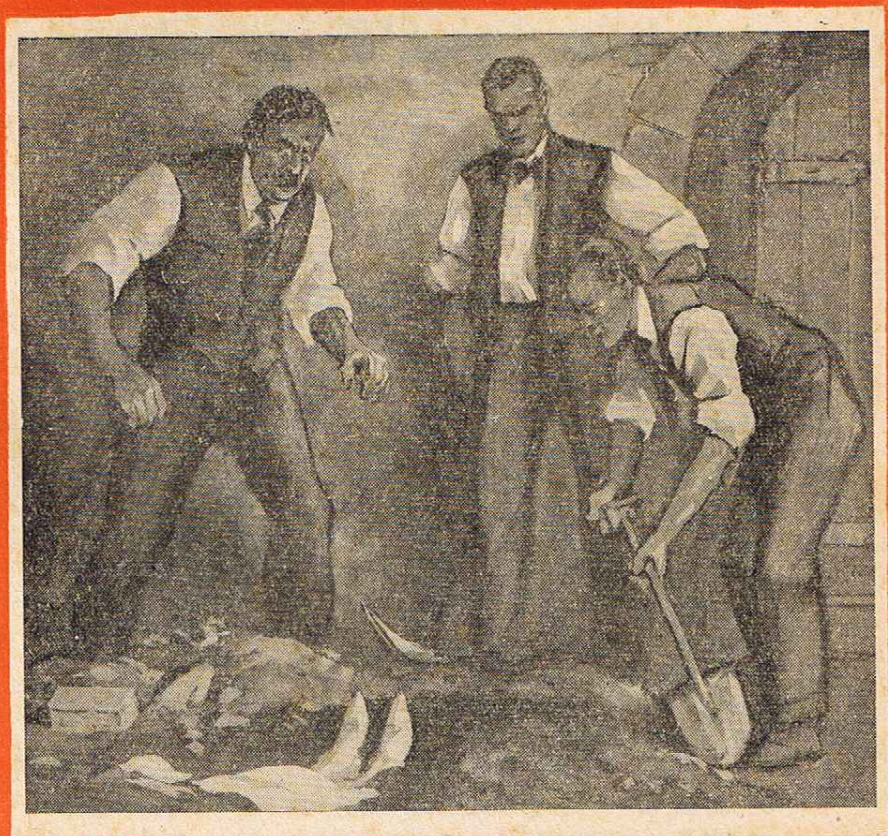
Lord Raffles

genaamd
Raffles

DE GROTE ONBEKENDE

Een moderne Blauwbaard

N° 2062

NEDERLAND : 35 Ct.
BELGIE : 5 Fr.
Verschijnt om de 14 dagen

Elke aflevering bevat een volledig verhaal
Uitgave van «IN DEN OUDEN WINDMOLEN», Hasselt (België)
VANDENHOUDT FRANS, ZOMERSTRAAT, 3, HASSELT
Voor Nederland ROMAN- BOEK- EN KUNSTHANDEL, AMSTERDAM

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

Een moderne Blauwbaard

HOOFDSTUK I.

HET SLOT VAN EEN INBRAAK

Het was omstreeks half twee in de nacht, toen twee heren, in avondtoilet gekleed, met meer haast dan het mooie weer en het nachtelijk uur schenen te wettigen, door de Rochester Row snelden, een brede straat in een der deftigste gedeelten van Londen.

Een hunner, de kleinste, scheen belast te zijn met een vrij grote tas, die tamelijk zwaar leek en die hij naar alle waarschijnlijkheid onder zijn korte mantel wilde verbergen.

De grootste en tevens de oudste van de beide heren liep met grote passen, zonder echter te draven.

Ook hij droeg een kleine tas onder de

arm en wierp van tijd tot tijd een blik achter zich in de brede straat, waar zich op dit ogenblik niemand vertoonde.

Ja toch, een paar honderd meter achter de twee heren liepen twee mannen, die eveneens veel haast moesten hebben, want ook zij draafden wat zij konden.

Als zij voorbij een lantaarn snelden, schitterde er iets in het licht, dat waren de glimmend gepoetste knopen hunner uniformen, want die twee mannen waren agenten van politie...

Maar voor het overige was de stille, deftige wijk als uitgestorven. De huizen stonden donker langs de trottoirs, en

daarbinnen was ogenschijnlijk alles in diepe rust.

— Wij zullen wat aan moeten stappen, mijn jongen! zei toen de oudste der beide heren. Als ik mij niet vergis, hoor ik daar de stappen achter ons van de handhavers van het gezag, die er blijkbaar alles op gezet hebben, een nader onderzoek te doen naar de twee nachtelijke bezoekers, die zij door een voor ons noodlottig toeval uit een der grootste huizen aan de Rochester Row hebben zien komen uit een ongewone uitgang, namelijk door een raam!

— Ik loop wat ik kan, maar die tas is zwaar!

— Zoveel te beter, daaruit blijkt immers duidelijk, dat ons bezoek aan die rijke schurk van een effectenhandelaar niet te vergeefs is geweest!

— Dat wil zeggen, als wij hier heelhuids uitkomen, Edward! En daar ziet het niet erg naar uit, want daar fluiten de twee schavuiten zo waarlijk al om hulp!

Een snerpand gefluit klonk door de nachtelijke stilte en zou aanstonds nog meer agenten op het spoor der twee vluchtende mannen brengen.

En inderdaad, juist toen zij Artil Road wilden insnellen, bondsen zij tegen een agent aan, die blijkbaar het fluiten had gehoord en nu kwam toesnellen.

De man der wet stond een ogenblik beduusd stil, maar hief toen zijn knuppel op en wilde die met geweld op het hoofd van de kleinste der beide vluchtelingen doen nederdalen.

De ander was hem echter voor en sloeg hem met een enkele slag, maar die raak aankwam, tegen de grond.

Dit klein intermezzo had hun intussen enkele kostbare seconden gekost en de voetstappen van de twee eerstgenoemde agenten waren reeds dichterbij gekomen.

— Als wij de Victoria Street maar halen is alles in orde, zei de oudste der twee heren onder het lopen.

— Wil je ons huis langs de achterzijde binnen vluchten?

— Natuurlijk!

De twee heren snelden nu als hazen voort en ook de beide agenten schenen jonge, krachtige kerels te zijn, die niet van plan waren de achtervolging op te geven.

Zij bevonden zich nu in de Victoria Street, een der rijkste straten in dit gedeelte der stad en snelden zo vlug zij konden voort alsof hun voeten gevleugeld waren, in de richting van de Buckingham Road.

Op de hoek van deze straat en de Victoria Street verhief zich een vrij oud huis, van tamelijk zonderlinge bouworde, daar men het van drie zijden kon binnengaan, aan de Victoria Street, aan Buckingham Road en ten slotte aan een klein dwarsstraatje, maar daar was de ingang zo goed verborgen in een schutting, waarachter verscheidene tuinen waren gelegen, dat slechts ingewijden het poortje zouden kunnen vinden, of althans zouden weten tot welk huis het behoorde.

Het was hoog tijd, dat de beide telingen deze wijkplaats bereikten, want reeds klonken de voetstappen der blijkbaar onvermoeide agenten dicht achter hen.

Zij vlogen de hoek om, toen nog een, en in een oogwenk had de oudste der beide mannen een eigenaardig gevormd sleuteltje in het slot van het schuttingpoortje gestoken.

Het volgende ogenblik waren de beide mannen binnengetreden en hadden de poort achter zich dicht getrokken, juist toen de beide agenten hijgend en blazend, met de revolver in de vuist, kwamen aanzetten.

De ordebewaarders bleven als aan de grond genageld staan en wierpen elkan- der een veelzeggende blik toe.

— Daar moet de duivel mee spelen, Bill, mompelde een hunner, terwijl hij zijn bezweet gelaat met een zakdoek af-

veegde. Het lijkt wel of zij door de grond zijn gezonken.

— Dat zullen wij nu maar niet aannemen, Jack, bromde de ander woedend.

— Maar waar voor de duivel kunnen zij dan toch gebleven zijn? hernam de andere agent weer. Dwarsstraten zijn er niet en zij kunnen toch niet als vliegen tegen de muren van de huizen oplopen!

— Daar is een schutting, misschien zijn zij daar wel over gesprongen. Laten wij het in ieder geval maar eens onderzoeken of zij zich daar niet schuil houden.

En met onverflauwde moed zetten de beide vertegenwoordigers van het wettig gezag hun nasporingen voort aan gene zijde van de schutting.

Zij wekten zelfs verscheidene bewoners van de huizen, waartoe de kleine tuinen behoorden, maar een uur later moesten zij onverrichterzake terugkeren, mopperend en scheldend.

Wie waren de beide heren, die aldus hun achtervolgers op een dwaalspoor hadden weten te brengen?

De een was Lord Lister, genaamd John Raffles, de nachtmerrie van de hoofdinspecteur van politie Phileas Baxter, en de ander was zijn trouwe vriend Charles Brand.

De Grote Onbekende had die nacht het huis van een schatrijke effectenhandelaar uitgekozen tot terrein zijner werkzaamheden, maar een noodlottig toeval had dit bezoek ontijdig verraden aan twee agenten, die toevallig stil met elkander stonden te praten in de buurt van het venster, waarlangs zij het huis van hun slachtoffer hadden verlaten. Zij hadden hun redding slechts te danken gehad aan hun snel lopen.

Zodra zij zich in 'de kleine tuin achter de schutting bevonden, waren zij naar een achterdeur in het hoekhuis gestapt.

Raffles maakte aanstonds licht door middel van zijn elektrische zaklantaarn, hetgeen hij ongestraft kon doen daar zij

zich thans bevonden in een gang, waarvan de buitendeur geheel uit hout bestond, zodat zij geen vrees behoeften te koesteren, dat het lichtschijnsel naar buiten zou doordringen.

De gang was vrij breed en met grote tegels bevloerd.

Aan weerszijden bevonden zich enige deuren, blijkbaar behorende tot verschillende kasten, de keuken en de kelder.

De twee mannen gingen echter al deze deuren snel voorbij, totdat Raffles stil stond aan de voet van een eikenhouten wenteltrap, die naar de eerste verdieping leidde.

Hij bukte zich, belichtte de zijwand van de gang en tastte even met zijn uitgespreide vingers over de schijnbaar vlakke wand.

Schijnbaar, want eensklaps, nadat de zoekende vingers van de Grote Onbekende op een bijna onzichtbaar uitsteeksel hadden gedrukt, dat kunstig verborgen was in een kleine houten randversiering van het muurwerk, sprong deze open en maakte een opening vrij van bijna een meter hoog en een halve meter breed, zodat de twee vrienden zich diep moesten bukken om er doorheen te kruipen.

Bij het licht van de elektrische zaklantaarn daalden zij een kleine ijzeren trap af van ongeveer twintig treden en bevonden zich nu in een van beton gebouwd kelder, bijna drie meter hoog en waar zich volstrekt niets anders bevond dan de ijzeren ladder, waarlangs de twee mannen zoeven waren afgedaald, terwijl de geheime deur achter Brand dichtviel.

Zij waren echter blijkbaar nog niet aan het einde van hun tocht, want Raffles lichtte met zijn lantaarn in 'n hoek, telde te beginnen aan de hoek van de kelder tien van de rode tegels af waarmee de vloer bedekt was en drukte er krachtig de voet op.

Bijna tegelijkertijd klapte geruisloos een luik in de vloer op, dat eveneens met tegels was bedekt en volstrekt niet van de omgeving te onderscheiden viel.

— Het verheugt mij dat alles nog zo goed werkt, zei Raffles tevreden. Het is geruime tijd geleden, dat wij van dit huis gebruik hebben gemaakt!

— Dat hebben wij voor een groot gedeelte te danken aan je brave chauffeur, aan James, die op geregelde tijden het mechaniek naziet en als het nodig is, herstellingen aanbrengt! zei Brand.

— Je hebt gelijk, mijn jongen, ik ben

zeer veel aan die eenvoudige, kinderlijke reus verschuldigd! Maar laat ons nu voortmaken, want wij hebben onze nachtrust wel verdiend!

De twee mannen daalden af door het luik en langs een tweede ladder, ditmaal van hout, en die naar een tweede kelder voerde, volkomen gelijk aan de eerste, behalve dat de wanden uit gewone baksteen waren opgetrokken.

Niet zodra hadden zij de vloer van deze kelder bereikt, of boven hun hoofd viel met een doffe slag het verborgen luik weer dicht.

HOOFDSTUK II.

DE GEHEIME TUNNEL

Raffles haalde een kleine stalen stift te voorschijn, die er wel enigszins uitzag als de sleutel, waarmede men een pendule opwindt en stak die in de nauwelijks zichtbare opening in een der wanden van de kelder, verborgen tussen de voegen der rode bakstenen, daar, waar de kalk een weinig afgebrokeeld scheen.

Aanstands schoof met zacht geruis een groot gedeelte van de stenen wand terzijde.

Wie deze eigenaardige schuifdeur had kunnen onderzoeken, zou bevonden hebben, dat zij uit ijzer bestond, belegd met een zeer dunne laag metselstenen, waardoor zij in het geheel niet te onderscheiden was van de eigenlijke muur.

Er werd nu een donkere opening zichtbaar, maar toen Raffles er het licht van zijn lantaarn liet inschijnen, viel het schijnsel op blinkende metaaldelen en op het begin van een schier eindeloze tunnel.

De metaaldelen behoorden tot een eigenaardig voertuigje, een electrisch wagentje op slechts twee wielen, dat in duizelingwekkende vaart door deze tunnel kon snellen. Wat de tunnel zelve betreft, tenminste een zeer groot deel er van, had Raffles enige jaren geleden door een toeval ontdekt.

Zij moest reeds enige eeuwen oud zijn en was wellicht aangelegd door de een of andere godsdienstige secte die op een zeker tijdstip vervolgd en dus verdrukt werd door de partij die aan het bewind was.

Waarschijnlijk had zij oorspronkelijk gediend om buiten de wallen van Londen te kunnen vluchten, daar de stad toen nog niet die onmetelijke uitgestrektheid had van thans.

Slechts met de hulp van Charles Brand en van de trouwe James was Raffles er met grote moeite in geslaagd, deze tunnel verder door te graven, tot dat zij uitkwam aan het geheime laboratorium, dat zich onder het tuinhuis in het park van de villa aan de Cromwellstreet bevond.

De tunnel was gemiddeld twee meter hoog en iets meer dan anderhalve meter breed.

Juist in het midden liep er over de vloer een enkele spoorstaaf, waarop de flenzen rustten van de twee wielen van het electrische wagentje, dat in evenwicht werd gehouden door de gyroscoop, een met buitengewoon grote snelheid rondwentelend vliegwiel, dat juist werkte als de drijftol van een schooljongen, die zich door de werking van de middelpuntvliedende kracht in evenwicht houdt.

Wanneer de gyroscoop slechts snel genoeg draaide, bleef het wagentje, zelfs wanneer het volkomen stil stond, op zijn twee wielen overeind staan.

Een zeer krachtige motor verleende het een snelheid, die tot 100 Km. per uur kon bedragen.

Het wagentje was zeer klein, maar bood toch plaats voor een drietal personen, die op een soort fietszaal moesten

plaats nemen terwijl de beweegkracht werd toegevoerd door een draad, zoals bij de elektrische tram.

Aan het begin van de tunnel, ter rechter zijde daarvan, bevond zich een vrij grote nis, waarin de dynamo was geplaatst, die voor de ruwoliemotor en elektrische stroom zorgden.

De beide vrienden traden binnen en Raffles bracht, door een kleine hefboom over te halen, de elektrische gloeilampjes aan het branden, die op geregelde afstanden van 25 meter tegen de zoldering van de tunnel waren bevestigd.

Raffles bracht de ruwolie-motor in werking, die direct aansloeg, schoof de deur weer dicht, waarna de twee vrienden ieder op een der zadels plaats namen.

De Grote Onbekende greep de handle, die de beweegkracht regelde, zette aan en aanstonds schoot het elektrisch wagentje, terwijl de gyroscoop een gonzend geluid deed horen, met grote snelheid vooruit, de tunnel in.

Deze eigenaardige onderaardse gang liep van de Victoria-Street onder de East Chapel Street, de York Street, Bird Cage Walk, het gehele James-Park, The Mall en Pall Mall door, een afstand van ongeveer 1200 meter, in rechte lijn, die het wagentje in vijf minuten moest afleggen.

De snelheid werd spoedig zo groot, dat de elektrische lampen aan de zoldering slechts een doorlopende streep schenen.

De luchtdruk veroorzaakte een gierend geluid en de beide mannen moesten zich stevig vasthouden aan de stangen, om niet van het wagentje gezogen te worden.

Maar eensklaps geschiedde er iets ongewoons, nadat zij nauwelijks twee minuten onderweg waren.

Het wagentje vertraagde zijn vaart en het eigenaardig gegons van de gyroscoop, die eveneens door de motor in be-

weging werd gebracht, begon te verzwakken.

Met 'n werktuigelijke beweging haalde Raffles de hefboom over, waardoor ter weerszijden van het wagentje twee van sterke rollen voorzien stangen werden uitgestoken, die als steunsels werkten, zodat het voertuigje niet kon omvallen, als door een of ander toeval de gyroscoop buiten werking werd gesteld.

Deze voorzorgsmaatregel bleek niet overbodig, want het geluid van de gyroscoop werd hoe langer hoe zwakker en hield eindelijk geheel en al op en bijna op hetzelfde ogenblik stond het wagentje stil, thans steunend op zijn twee wielen en vier rollen.

— Wat heeft dat te betekenen? vroeg Brand verwonderd.

— Ik kan het je niet zeggen, voor zover ik weet, is de motor en de dynamo nog voortreffelijk in orde. Misschien mankeert er iets aan de geleidingsdraad, maar ik zou niet kunnen zeggen wat het is. Het is echter zeker, dat we niet verder kunnen. Ik zou voor de drommel wel eens willen weten...

Maar eensklaps hield hij op en greep Brand bij de arm.

— Hoor je dat niet? Hoor je dat geluid niet?

Brand luisterde met gespannen aandacht.

Toen knikte hij enige malen bevestigend en zei op fluisterende toon, als vreesde hij, dat iemand hem verstaan kon:

— Ja, ik hoor het! Het lijkt wel of er hier in de tunnel ergens met een houwiel op het gesteunte gebeukt wordt.

— Maar dat is toch onmogelijk, Charles! hernam Raffles. Niemand weet nog iets van het bestaan van deze tunnel af, behalve James en het is volkomen onaanneemelijk, dat hij zich hierheen zou begeven op dit uur van de nacht! Het is te dwaas om alleen te lopen!

— Maar wat kan het dan zijn? Het klinkt toch duidelijk als het geluid van een houweel op steen. Zou het achter of vóór ons zijn?

— Ik vermoed, dat het vóór ons is, want ik breng het in verband met het stilstaan van het wagentje! Laten wij afstappen en eens gaan kijken!

De beide vrienden verlieten hun plaats op het elektrisch wagentje en schreden behoedzaam voort, terwijl zij onwillekeurig de hand op de zak hielden gedrukt, waarin zich hun revolver bevond.

Het zwakke geluid van het regelmatig geklop van ijzer op steen werd sterker bij iedere stap, die zij deden.

Zij hadden echter nog nauwelijks vijftig schreden gedaan of er had weer een nieuw voorval plaats, dat hen met niet weinig ongerustheid vervulde.

Het elektrisch licht ging uit...

Het was nu stikdonker in de tunnel, maar het geluid van het hamerend houweel klonk onveranderd voort.

Brand greep Raffles bij de arm, bracht zijn mond aan diens oor en vroeg op fluisterende toon :

— Je weet toch heel zeker, dat deze tunnel geen geheime zijgangen kan hebben?

— Ik moet eerlijk zeggen, dat het niet geheel onmogelijk is, al heb ik ze dan nog nooit ontdekt!

Hij had zijn elektrische zaklantaarn aangeknipt en vervolgde :

— Wij moeten in ieder geval zien, wie het is, die inbreuk durft te maken op de onschendbaarheid van mijn grondgebied!

Onverschrokken gingen de twee mannen voort, thans bij het licht van de elektrische zaklantaarns.

Het geluid van het hakkende houweel kwam nu duidelijk naderbij.

Eensklaps stond Raffles stil.

— Het is nu bijna vlak boven ons hoofd, Charles en dus niet in de tunnel. Ik vermoedde het ook reeds! Doof eens spoedig je lantaarn!

— Waarom?

— Dat zul je aanstonds wel zien! En praat vooral niet luid.

Bijna tegelijkertijd werden de beide lantaarns gedooft.

Niet aanstonds waren de ogen der beide mannen gewend aan de thans weer bijna tastbare duisternis, maar toen de uitwerking van de plotselinge overgang van licht naar donker voorbij was, zag Raffles, toen hij de blik naar boven richtte, tot zijn onuitsprekelijke verbazing een zeer zwak lichtschijnsel, dat door het gewelf van de tunnel scheen heen te dringen.

Er viel niet meer aan te twifelen, vlak boven hun hoofd werd met een krachtig houweel het bovendek van de tunnel aangetast.

Zij voelden het gruis van de afgehakte steen op hun handen en hun gelaat vallen. Het schijnsel werd voortdurend sterker!

Nog een kwartier en het gat zou zo groot worden, dat de persoon, die daar boven aan het werk was, makkelijk de hand er door zou kunnen steken.

Dan zou het geheim van de beide vrienden verraden zijn en Raffles zou de tunnel op enige afstand van deze plek moeten vernielen, teneinde te beletten, dat men de villa bereikte, tenminste als hij daartoe nog wel tijd had!

Deze gedachten gingen om in 't hoofd van de beide vrienden, toen zij daar in de dichte duisternis stonden en elanders zware ademhaling hoorden.

Maar plotseling, juist toen de beide mannen ieder ogenblik moesten vrezen, dat de man met zijn houweel daarboven, met zijn werktuig door de wand zou heenslaan, hield het hakken op en enige ogenblikken later verdween ook het lichtschijnsel.

Nog bijna tien minuten bleven Raffles en Brand onbewegelijk en in de diepste duisternis op dezelfde plek staan.

Toen zei Raffles op zachte toon :

— Ik geloof, dat het onmiddellijk gevaar geweken is, maar wij kunnen niet gaan slapen alvorens wij ons overtuigd hebben wat hier gaande is en of die man met zijn houweel hier boven opzettelijk is gaan graven, wetende wat hij onder zijn kelder zou vinden, dan of wij hier met louter toeval te maken hebben!

— Maar als hij eens terugkeerde?

— Ik geloof niet, dat hij dat doen zal, het is twee uur en hij zal naar zijn bed verlangen!

— Maar wij kunnen niet voor- of achteruit meer!

— Dat is te zeggen, niet met motorische beweegkracht, maar wel als wij onze benen in werking stellen. Je zult je wel herinneren, dat ik op dergelijke dingen verdacht is geweest en aan dit lichte wagentje drie stel gewone rijwielpedalen met kettingtransmissie heb aangebracht. Je zult nu wel begrijpen,

waarom ons wagentje plotseling stilstond?

— Om je de waarheid te zeggen, Edward...

— Het is toch eenvoudig genoeg! Bij de eerste slag van het houweel, die voor een klein gedeelte door de dunne wand heendrong, heeft de man, die daar boven ons hoofd aan het werk was, de elektrische geleidingsdraad vernield en een ogenblik later ook de draad van het electrisch licht! Dat laatste is echter een geluk te noemen, want als die krachtige electrische lampen waren blijven branden, dan had onze vriend, die zelf bij een kaars of een klein petroleum-lampje scheen te werken, stellig door de opening, al was zij maar een duim groot, hun schijnsel moeten zien. En laten wij nu spoedig opstijgen, om James en met hem de nodige werktuigen te halen!

HOOFDSTUK III.

EEN ZONDERLINGE ONTDEKKING

De beide vrienden lieten geen tijd verloren gaan, maar stegen aanstonds weer in het zadel, schakelden de motor uit, die nu toch nutteloos was geworden en bewogen het elektrische wagentje met hun voeten vooruit.

Het ging wel lang niet zo snel, maar toch legden zij de resterende 800 meter in ongeveer 3 minuten af.

Het wagentje stond stil in een vrij grote ruimte, die grensde aan het geheime laboratorium en daarvan door een geheime deur gescheiden was.

De twee vrienden gingen snel door deze deur, betraden het laboratorium, bestegen de geheime trap; die achter de schoorsteen in een der vertrekken van het tuinhuis uitkwam, deden een deel van deze schoorsteen om zijn as draaien en bevonden zich nu binnenshuis.

Zij verlieten het tuinhuis door de gewone ingang en snelden op de garage toe, die dicht bij de parkmuur was gelegen en waarboven zich de woning van James, de trouwe chauffeur, bevond!

Het scheen wel alsof de reus een hazenslaap had gedaan, want nauwelijks had hij het grind horen kraken van het pad, dat voorbij de garage liep, of hij sprong uit zijn bed, boog zich uit het openstaande raam, wreef zich de ogen eens uit en zei toen op zacht fluisterende toon:

— Bent u het mylord?

— Ja, James! Je zoudt mij een groot genoegen doen, als je je nachtrust eens wilde opofferen om mijnheer Brand en mij te helpen. Morgen kan je je schade inhalen!

— Ik ben aanstonds tot uw dienst!

Het hoofd van de chauffeur verdween en nog geen twee volle minuten later kwam hij in al zijn geweldige omvang te voorschijn.

— Hier ben ik al, mylord!

— Vlug gedaan, James! Wij moeten aanstonds naar de tunnel, die naar het huis in de Victoria Street leidt! Er is daar iets gebeurd, wat ik je onderweg wel zal vertellen, wij moeten een paar houwelen en schoppen meenemen, metselstenen en de ingrediënten om metselspecie te maken, vinden wij wel in een der tunnellenissen.

— Ik zal er aanstonds voor zorgen, mylord!

Uit een kleine loods, terzijde van de garage, haalde de reus een drietal houwelen en even zoveel schoppen, die hij met even groot gemak over zijn schouders droeg, als een dandy zijn wandelstokje.

Aanstonds werd de terugtocht weer aanvaard, en het ging nu nog vlugger, daar ook de krachtige benen van de chauffeur hulp boden.

Raffles raadpleegde zijn horloge en riep eindelijk uit:

— Laat ons wat vaart minderen, want wij moeten nu de plek naderen, waar de draad vernield is.

Na enig zoeken bij het licht van de zaklantaarn, werd de plek, waar de draad werd vernield, spoedig gevonden.

— Luister eens, James, begon Raffles op ernstige toon. Boven de plek waar wij nu staan, bevindt zich zeer waarschijnlijk een kelder en de bewoner van

het huis, waartoe die kelder behoort. heeft zich deze nacht bezig gehouden met het graven van een gat in de vloer daarvan, om een doel, hetwelk mij niet recht duidelijk is, maar dat ik nader wil onderzoeken.

— Dan zullen wij het onderzoeken, mylord! zei James eenvoudig.

Het volgende ogenblik was Brand verdwenen in de richting van een der nissen, die zich op geregelde afstanden in de wanden van de tunnel bevonden en waar Raffles verschillende voorraden had opgestapeld, zoals stenen, kalk, bakken met water, elektrische leidingdraad, schakelaars, stopcontacten, zekeringen, koperdraad, gloeilampen enz., om in geval van nood te kunnen gebruiken.

Raffles was met James boven op het electrisch wagentje geklommen, nadat dit juist onder de gevaarlijke plek in het gewelf was gereden en met behulp van een paar wiggen onder de wielen was vastgezet. Vandaar konden zij gemakkelijk het gewelf met hun houwelen bereiken. Zij moesten door een vrij harde laag heenhakken, die echter tamelijk dun was, dunner dan Raffles had vermoed.

Het was wel te denken, dat de bewoners van deze tunnel er niet op gerekend hadden, dat er vele eeuwen later wel eens huizen boven hun graafwerk konden gebouwd worden, met diep uitgegraven kelders, waardoor de laag aarde boven de tunnel aanzienlijk zou worden verminderd.

De twee mannen hakten voorzichtig door, pogend zo weinig mogelijk gerucht te maken.

Het verwulf van de tunnel bestond, evenals de wanden, uit grove bakstenen, welke zij een voor een konden verwijderen.

Met de stenen kwam echter ook een hoeveelheid zwarte aarde mee, zoals men

ze in dit gedeelte van Londen in de grond vindt.

Na ongeveer een half uur te hebben doorgewerkt hadden de twee mannen een gat gemaakt, dat misschien niet groot genoeg was om er het machtige lichaam van de chauffeur door te laten, maar toch wel om doortocht te verlenen aan de slankere lichamen van Raffles en Brand.

Juist op dat ogenblik keerde de jonge man terug.

— De specie is klaar! zei hij.

— James, maak plaats voor mijnheer Brand op het wagentje, dan zullen wij eens door het gat klimmen. Je behoeft niet ongerust te zijn, als wij wat lang wegblijven, want wij willen de zaak op ons gemak onderzoeken! Als wij soms overvallen mochten worden, zal ik het bekende sein wel geven en dan maak je, dat je wegkomt!

Brand klom als een kat boven op het wagentje, stak hoofd en lichaam behoedzaam door het nauwe gat en werkte er zich toen uit, niet zonder schade aan zijn keurig geperste pantalon.

Raffles volgde hem op de voet en nu werden aanstonds de beide lantaarns weer ontstoken.

Bij het licht daarvan konden de twee mannen zien dat zij zich in een tamelijk grote kelder bevonden, waar enige ledige vaten, wijfflessen en zakken lagen.

In een hoek stond een flessenrek.

De kelder had volstrekt geen venster en scheen alleen licht te ontvangen door de deur, die zich boven aan de smalle stenen trap bevond.

Spinnewebben in alle hoeken, die glinsterden in het licht van de lantaarns, bewezen, dat de kelder slechts weinig gebruikt werd. Grote ratten, opgeschrikt door het licht, liepen haastig heen en weer en zochten hunne holen op. De deur, die toegang tot de kelder gaf, was met zware bouten beslagen en het slot scheen nieuw en stevig te zijn.

Maar niet dit alles was het, dat het eerst de aandacht trok van de beide mannen, die in deze kelder waren doorgedrongen.

Dat was het gat, hetwelk zij aan hun voet ontwaarden, niet datgene, wat zij zelve zoeven hadden gemaakt, maar dat, waaraan de onbekende man bezig was geweest, omstreeks twee uur in de nacht.

Het bevond zich dicht bij de muur en was ongeveer twee voet diep.

Het was langwerpige en ongeveer drie maal zo lang als breed.

Het gat in de vloer hetwelk Raffles en Henderson boven hun hoofden groter hadden gemaakt, zodat Raffles en Brand er door hadden kunnen kruipen, bleek zich nu een weinig terzijde van de kuil te bevinden, zodat het de algemene vorm van deze laatste slechts weinig had gewijzigd.

Raffles en Brand wierpen elkaar een zwijgende blik toe. Geruime tijd zwegen zij.

Brand huiverde, zonder zelf de reden daarvan te begrijpen. Toen zei hij op zachte toon:

— Weet je, Edward, waar die kuil op lijkt?

— Zeg het eens, Charles.

— Op een graf...

— Je hebt gelijk! Ik zou zelfs verder willen gaan, en zeggen: het is een graf!

— Maar waarom... begon Brand aarzelend, terwijl dezelfde huivering hem over de rug liep.

— Als wij deze kelder maar kunnen verlaten! Die deur schijnt zeer stevig te zijn en zij zal wel op slot zijn gedaan!

Raffles ging op de deur toe en trachtte de kruk om te draaien. Het bleek dat Brand goed gezien had, de deur was inderdaad gesloten!

Maar door zulk een kleinigheid liet Raffles zich niet afschrikken!

Hij haalde zijn bos lopers te voorschijn en begon geduldig en met grote

vaardigheid het slot te bewerken, dat niet lang weerstand kon bieden aan zijn bekwame vingers en na enige minuten met zacht geklak opensprong.

De beide mannen wachtten even, tenslotte er zeker van te zijn, dat men in het huis, boven hen, niets van deze manipulatie had vernomen, maar alles bleef stil.

Raffles opende nu behoedzaam de deur.

Hij wenkte Brand, na zijn hoofd naar buiten te hebben gestoken en de twee mannen verlieten de kelder.

Zij bevonden zich in een smalle gang, die slechts een enkele deur bleek te hebben, die van het raadselachtige keldervertrek, dat zij zo juist hadden verlaten.

Een weinig verderop bevond zich de trap van slechts weinig treden, die naar boven voerde.

Sluipend als katten gingen de twee vrienden naar boven, in de ene hand hun lantaarn, in de andere de revolver.

Alles in huis was echter in diepe rust verzonken.

Zij bereikten nu een tweede gang, die veel breder was dan de eerste en die bleek uit te lopen op de ruime hall van het huis.

Zij bevonden zich blijkbaar in een groot herenhuis, want de meubelen in de hall waren weelderig en duur, de deuren waren van zwaar eikenhout, ingelegd met een andere kostbare houtsoort en over de leuning van de gaanderij, die zich over de gehele breedte van de vestibule uitstreekte, hingen zeer fraaie gobelins.

De twee mannen doofden nu hun lantaarns, daar zij moesten vrezen, dat het licht daarvan zou kunnen worden gezien door de waaierruit, die zich boven de straatdeur bevond en schreden langzaam en behoedzaam verder.

De hall werd flauwtjes verlicht door het schijnsel van een straatlantaarn, die

juist terzijde van het huis scheen te staan.

Raffles scheen een bepaald doel te hebben, want hij richtte zijn schreden aanstonds naar de voordeur. Daarin bevond zich een ruit, door stevige mazen van ijzer beveiligd. Raffles wierp er een blik door en keek naar de deurpost, waar op een koperen plaat een naam te lezen was.

Die naam luidde D. Brookland.

Daarop wendde hij zijn blik naar de overzijde van de straat.

Hij was vaak genoeg door deze straat gekomen, om de huizen daarginds aanstonds te herkennen.

Raffles wendde zich weer tot Charles en zei bijna onhoorbaar, terwijl hij zijn mond zo dicht mogelijk bij het oor van de jonge man bracht:

— Ik heb genoeg gezien! Ik weet nu hoe de bewoner van het huis heet en waar het ongeveer gelegen is! Laten wij weer terugkeren.

— Moeten wij dan het overige van het huis niet doorzoeken?

— Daartoe is het reeds te laat, want wij moeten nog heel wat doen en bovendien, ik geloof niet, dat wij nog veel bijzonders zouden ontdekken. Het geheim van dit huis schuilt in de kelder, tenminste voorlopig.

De beide vrienden verlieten de vestibule weer, en keerden langs dezelfde weg terug naar de geheimzinnige kelder.

Raffles wierp nog een blik op de sombere kuil, met zijn vorm als van een graf en zei toen:

— Wij zullen nu aanstonds het gat dat wij groter hebben gemaakt, in de oorspronkelijke toestand terugbrengen en met aarde vullen, zodat het niet te zien zal zijn, dat hier vreemde indringers aan het werk zijn geweest.

— Wil je mij dan eens zeggen, Edward, hoe wij weer in de tunnel komen?

— Die vraag is niet van schrandereid ontbloot, mijn jongen! antwoordde Raffles glimlachend. Wij hebben wel wat laat bedacht, dat men moeilijk eerst door een gat kan kruipen en het dan naderhand dichtmaken! Wij zullen dus wel gehooftzaak zijn, het huis door de voordeur te verlaten! James, geef stenen en kalk aan, maar eerst onze kleren.

James volgde het gegeven bevel op en de twee mannen begonnen aanstonds te werken om het gat weer dicht te maken.

Zij voegden de losgehaalde stenen weer op hun plaats, na ze met kalk bestreken te hebben, maar vóór Raffles de laatste steen zou invoegen, bukte hij zich over de kleine opening en zei tot Henderson:

— Je kunt nu wel weer gaan slapen, James, de rest van het werk doen wij later, als wij weten wat er hier in dit huis gebeurt.

HOOFDSTUK IV.

WIE IS BROOKLAND?

De laatste steen werd op zijn plaats gelegd en daarop begonnen de twee vrienden, die van te voren weer alle gereedschappen door het gat hadden gestoken, de stenen met aarde te bedek-

ken, zodat er in het keldervertrek spoedig niets meer te zien was van hun werk.

Zij verlieten daarop de kelder, sloten de deur zorgvuldig achter zich, slopen door de gang en de vestibule en bereik-

ten de voordeur.

Raffles wierp er nogmaals een blik door, teneinde zich te overtuigen, dat de weg veilig was en opende haar toen snel, terwijl hij Brand een wenk gaf hem te volgen.

Het was reeds zeer laat in de nacht, het begon zelfs al te dagen, toen zij het herenhuis in de Cromweelstreet bereikten door de kleine tuinpoort, welke toegang gaf tot het uitgestrekte park achter het huis.

Nadat de buit van de effectenhandelaar behoorlijk was opgeborgen in de geheime kluis, die zich in de bibliotheekzaal bevond, begaven de beide vrienden zich vrij vermoed, ter ruste, maar nog lang verwijlden hun gedachten bij de kelder in het huis aan de Yorkstreet met zijn lugubere kull...

... ..

Toen zij elkaar de volgende ochtend aan de ontbijttafel weer terugzagen, begonnen de twee vrienden aanstonds te praten over hun jongste nachtelijke onderneming en het zonderlinge slot daarvan.

— Heb jij de naam Brookland meer gehoord? begon Raffles.

— Ik ken de naam wel, maar ik ben er zeker van, nooit iemand te hebben ontmoet, die zo heette.

— De man moet rijk zijn; want anders zou hij niet in zulk een fraai huis in zulk een deftige buurt kunnen wonen!

— Des te raadselachtiger is zijn zonderlinge nachtelijke arbeid! riep Brand uit.

— Een sombere arbeid, Charles. Wat kan de man wel bewogen hebben in het holste van de nacht, in een kelder, die blijkbaar zeer weinig gebruikt wordt, een kuil te graven, die er niet anders uitziet dan een graf.

— Zou het niet mogelijk zijn, dat het volstrekt geen graf is, maar dat de man voornemens is er een schat te begraven?

— Er bestaan toch nog brandkasten en kluisen? En laten wij eens een ogenblik aannemen, dat die kuil met zijn eigenaardige vorm inderdaad bestemd was om er een schat in te verbergen, waarom heeft de man haar dan niet aanstonds begraven? Waar wachtte hij dan op?

— Ik kan je op al die vragen geen antwoord geven, Edward.

— Dat kan ik ook niet en omdat ik aan niets zo 'n hekel heb, als aan onbeantwoorde vragen, zullen we aanstonds eens een ontdekkingsstocht ondernemen en trachten gewaar te worden, wie en wat die mijnheer Brookland is.

Wat Raffles zich had voorgenomen, dat volbracht hij meestal ook zonder verwijl en zo waren de beide mannen, nadat zij nauwelijks de ontbijtzaal verlaten hadden, goed vermónd op weg naar het huis in de York Street, hetwelk zij de nacht te voren op zulk een eigenaardige wijze waren binnengekomen.

Zij hadden zich het uiterlijk gegeven van twee hoogst eerwaardige, van top tot teen in het zwart gehulde mannen, niet jong meer, maar toch ook niet wat men noemt oud, bedachtzaam en langzaam in hun bewegingen, prijkend met een witte das en met een grote lederen portefeuille onder de arm geklemd.

Zij bereikten het huis van Brookland te voet en hielden aan, juist toen een naburige kerktoeren elf heldere slagen deed horen.

De bediende, die hen de deur opende, een oud gebogen man, trok zijn wenkbrauwen zeer verbaasd op en begon met te kennen te geven, dat zijn meester noch zijn meesteres zo vroeg in de ochtend bezoeken ontvingen.

— Begeef u niettemin tot uw meester, goede vriend, zei Raffles op zalvende toon, en stel hem in kennis met het feit, dat wij hem wensen te spreken over een hoogst gewichtige aangelegenheid!

De bediende haalde onmerkbaar de schouders op, maar liet de beide bezoekers toch binnen.

De bediende bleef tamelijk lang weg en keerde eindelijk terug met de boodschap:

— Als het werkelijk een belangrijke aangelegenheid is, waarvoor u komt, dan wil mijn meester u wel te woord staan, ofschoon het niet zijn gewoonte is vóór de lunch bezoeken te ontvangen.

De bediende leidde hen langs de trap en de brede gaanderij naar een zware eikenhouten deur, waarop hij bescheiden klopte.

Daar binnen riep een stem, niet bepaald vriendelijk:

— Binnen!

Raffles en Brand bevonden zich een ogenblik later in een groot, fraai gemeubeld vertrek, dat als werkkamer was ingericht en stonden tegenover de heer des huizes, D. Brookland.

Hij was eer klein dan groot, breed van schouders en enigszins gebogen.

Hij moest minstens 50 jaar oud zijn, maar zijn sluk haar, dat in een lok over zijn voorhoofd hing, was glanzend zwart.

Zo waren ook de borstelige wenkbrauwen, die twee kleine gitzwarte ogen overluiden, ogen, waarover Brand aanstonds bij zichzelf de opmerking maakte, dat zij hem herinnerden aan de ogen van een basilisk, of van een cameleon.

Zij hadden dezelfde starende, listige, fascinerende uitdrukking en zij konden zeer lang achter elkaar op dezelfde plek gevestigd blijven.

Hun eigenaar had de zonderlinge gewoonte, de mensen met wie hij sprak, niet recht in het gelaat te zien, maar naar een of ander punt, dat zich schuin achter hen bevond.

Een tweede eigenaardigheid van de man was, dat hij van tijd tot tijd met kracht de palmen van zijn beide handen

tegen elkaar drukte, alsof hij er iets tussen fijn wreef.

Hij liet langzaam zijn koude, starende ogen van de ene bezoeker naar de ander dwalen, en zei toen op een eigenaardige doffe toon:

— Met wie heb ik het voorrecht?

— Mijn naam is Worryval, en mijn vriend heet Strongbutter, antwoordde Raffles op deftige toon.

— Ik heb die namen nooit gehoord, hernam Brookland langzaam. Mag ik weten, wat de reden van uw bezoek is?

— Volgaarne, mijnheer Brookland! antwoordde Raffles. Wij zijn gezonden des hemels en wij trekken ons het lot aan van de kleine Azteken.

Er verscheen iets als een glimlach op het bleke gelaat van Brookland, die zijn trekken niet verhelderde, maar ze eenvoudig veranderde tot een soort grijns, die hem plotseling van een terugstotende lelijkheid maakte; tegelijkertijd behielden zijn ogen dezelfde starende blik.

— Azteken? herhaalde hij, op dezelfde doffe toon van zoeven. Ik meende, dat dat ras reeds lang uitgestorven was?

— Niet geheel en al, mijnheer Brookland! In een afgelegen uithoek van Mexico komen zij nog voor, de afstammelingen van dit eigenaardige ras en ik moet het tot mijn leedwezen zeggen, dat zij zich in een zeer achterlijke toestand bevinden wat hunne kleding aangaat! Welk een ten hemel schreiende ongerechtigheid, mijnheer, dat deze ongelukkige wezens door de omstandigheden gedoemd zijn, hunne lichaampjes bloot te stellen aan de invloed der brandende zonnestralen!

— Waarde heer, hernam Brookland droog, ik denk, dat de natuur dat zo gewild heeft en ik kan mij eigenlijk niet goed voorstellen, wat ik daar eigenlijk aan kan doen.

De gewaande zendeeling sloeg de handen in elkaar van verbazing en riep toen uit:

— Wat gij er aan doen kunt? Het is mij gans onbegrijpelijk, dat een welgesteld man, zoals gij zijt, gezegend met het slijk der aarde, mij een dusdanige vraag kan stellen? Geld moet gij geven, mijnheer Brookland, veel geld, opdat wij kleertjes kunnen kopen voor de beklagenswaardige Aztekenkinderen!

Brookland gaf in het geheel geen antwoord.

Hij had zijn kin op de borst laten zinken en keek zijn twee bezoekers achter-eenvolgens van onder zijn borstelige wenkbrauwen met zijn ronde slangenogen, en met dezelfde terugstotende glimlach van zoeven aan.

Daarop liep hij langzaam naar zijn schrijftafel en drukte op een elektrische knop, die zich op het tafelblad bevond.

Bijna op hetzelfde ogenblik trad de oude bediende binnen, die de beide bezoekers de deur had geopend.

Hij bleef op de drempel staan en wierp zijn meester een vragende blik toe.

Brookland knikte in de richting van de twee heren in het zwart en zei op slepende toon:

— Wijs deze twee heren de weg naar de buitendeur, misschien kunnen zij haar niet terugvinden.

Raffles wilde protesteren en zette met galmende nadruk zijn stem uit, maar het hielp hem weinig.

De heer des huizes, die het gejammer blijkbaar moede was, zei op korzelige toon:

— Als u dan volstrekt niet vertrekken wilt, zonder wat voor die vervloekte negers te hebben ontvangen, vraag het dan aan mijn vrouw! James zal u de weg wel wijzen. Maar laat mij nu met rust, want gij verveelt mij!

De knecht geleidde hen zwijsend door enige gangen, naar een vriendelijk gemeubeld vertrek, waar een rijzige, nog tamelijk jonge vrouw, met een zacht,

schrander gelaat en glad over de oren gestreken haar, enigszins verwonderd opstond, teneinde de bezoekers te ontvangen.

Het was mevrouw Jane Brookland, de echtgenote van de man met de Basillikenogen.

Pluimstrijkend en buigend kwamen de twee zwarte heren binnen en zetten opnieuw het doel van hun komst uiteen.

Jane Brookland luisterde met een vage glimlach om de lippen en een afwezige blik in haar helderblauwe droefstaande ogen toe en stond ten slotte op, om naar haar schrijfbureau te gaan en daar enig geld uit te nemen, hetwelk zij Raffles ter hand stelde.

— Ziedaar, zei zij. Het is niet veel, voegde zij er aan toe, terwijl een zachte bloes in haar wangen opsteeg en ik zou gaarne meer willen doen voor die ongelukkige kinderen, maar ik heb toevallig juist niet veel geld in huis en ik wil er mijn man niet om lastig vallen. Zijt gij soms al bij hem geweest?

— Wij komen zoeven bij hem vandaan, mevrouw en...

— En... heeft mijn man niets gegeven?

— Tot mijn diep en hartgrondig leedwezen neen mevrouw, hij deed zulks niet.

Jane Brookland zuchtte even en het scheen alsof er een wolk over haar gelaat trok.

Toen knikte zij de beide bezoekers vriendelijk toe en nam weer plaats voor het raam, waar zij bezig was geweest met een handwerkje.

Raffles en Brand begrepen, dat dit een beleefde aanduiding was, dat zij wel konden vertrekken en verlieten buigend en allerlei dankbetuigingen stamelend 't vertrek.

HOOFDSTUK V.

OP ONDERZOEK UIT

Nadat de twee zogenaamde zendelingen het huis van Brookland weer verlaten hadden, liepen zij enige tijd zwijgend voort. Zij schenen ieder in hun eigen gedachten verdiept te zijn.

Toen begon Raffles:

— Een merkwaardig gezicht, Charles!

— Een afstotelijk gezicht, Edward! Zijn ogen vooral vind ik vreselijk! En als hij glimlacht is hij om bang van te worden!

— Ik erken, dat de man er op het eerste gezicht niet zeer aantrekkelijk uitziet en toch heeft hij een van die gezichten, die op teergevoelige vrouwen grote indruk maken. wacht eens, ik zie daar aan de overzijde een klein café, waar wij wat zullen gebruiken. Het is niet ver van het huis van Brookland en meestal weet men in een dergelijke gelegenheid nog al het een en ander te vertellen van de burenen!

— Hoe vindt je de vrouw?

— Niet onknap, stil en een beetje bedroefd. Een die blijkbaar door mijnheer haar gemaal nog al kort wordt gehouden! Zij heeft een goed hart en had mij zeker meer willen geven, als zij maar meer gehad had!

— Wat zou Brookland uitvoeren?

— O, dat kunnen wij gemakkelijk genoeg te weten komen, ik denk dat hij geen zaken meer doet en er zijn gemak van neemt, anders zou hij op dit uur van de dag toch niet aan huis zijn.

De beide vrienden hadden nu het café bereikt en namen plaats aan een tafeltje, dicht bij een der beide ramen.

Zij bestelden een kop koffie en be-

gonnen toen voorzichtig de kellner te polsen.

Door de man voorzichtig uit te vragen, kreeg Raffles een en ander te horen over de man, wie zijn onderzoekingen golden.

Brookland scheen nog niet lang geleden getrouwd te zijn en woonde pas een half jaar in het huis aan de York Street.

Zijn vrouw was zeker twintig jaar jonger dan hij en zij was de dochter van een schatrijke juwelier, die een bruidschat van bijna 100.000 pond sterling had meegekregen.

Men zag de echtgenoten weinig samen, alleen als zij naar de schouwburg gingen, wat echter zelden gebeurde.

Het huwelijk echter, scheen zo gelukkig te zijn, als het slechts mogelijk was tussen personen van zo uiteenlopende leeftijd.

Er waren drie of vier bedienden, ofschoon er in het grote, weelderig gemeubelde huis wel acht of tien nodig waren.

De oude James was door mevrouw Brookland meegebracht uit het huis van haar vader en het had haar zelfs enige moeite gekost, de trouwe bediende door haar man te doen aanvaarden.

Meer wist de kellner niet en met deze gegevens moest Raffles zich voorlopig tevreden stellen.

Hij betaalde de vertering en een ogenblik later stonden de beide vrienden weer op straat.

— Wat zullen wij nu doen? vroeg Brand.

— Naar huis gaan en lunchen, mijn jongen!

— En vervolgens?

— Vervolgens eens proberen om wat meer te weten te komen uit het verleden van deze zonderlinge man.

— Wij gaan dus nog eens op bezoek bij Brookland?

— Ja, maar ditmaal niet als zendingen ten bate der kleine Azteken! Ik wil zijn papieren eens onderzoeken!

— Des nachts?

— Liever niet, als het tenminste te vermijden is! Wij zullen overdag gaan en ons uitgeven voor beambten van het gas-, waterleiding- of electriciteitsbedrijf. Dat is ons reeds meermalen goed gelukt.

— Wij zullen dan een ogenblik moeten uitkiezen, waarop Brookland niet thuis is.

— Ja, dat is noodzakelijk. Hij mag ons natuurlijk niet op de vingers kijken.

— En Wanneer moet dat gebeuren?

— Zo spoedig mogelijk, denkkelijk reeds morgen! Ik heb het vaag gevoel, dat wij er verstandig aan zullen doen een weinig spoed te betrachten. Ik vertrouw die man niet en onze ontdekking in de kelder voorspelt mij weinig goeds.

Onder het spreken waren de beide vrienden de straat ten einde gelopen.

Zij riepen een huurauto aan, die hen spoedig tot dicht bij de villa bracht.

Gaston, de trouwe kamerbediende van Lord Aberdeen, kreeg in opdracht een kleine lunch in gereedheid te brengen en even later waren Raffles en Brand aan tafel gezeten.

De Grote Onbekende scheen in gedachten verdiept te zijn en sprak niet veel. Het was duidelijk, dat zijn hersens zich onafgebroken bezig hielden met de ontdekking in de kelder van het huis in de York Street.

De twee vrienden hadden hun maaltijd reeds bijna geëindigd, toen Raffles zei:

— Denk je eens een ogenblik in de mogelijkheid, dat je geen man, maar een vrouw zoudt zijn, Charles, geloof je dan,

dat je liefde voor de man zoudt kunnen gevoelen?

Brand dacht even na en antwoordde toen:

— Ik weet het niet. Ik kan mij echter indenken, dat Brookland een zeer grote invloed op vrouwen uitoefent.

— Die indruk heb ik ook gekregen. Het zou anders vreemd zijn, dat een nog jonge, niet onknappe vrouw er behagen in zou scheppen, met een man die voor zijn soortgenoten van het mannelijk geslacht zeer weinig aantrekkelijks heeft, in het huwelijk te treden!

— Mevrouw Brookland zag er wat lijdend uit. Is je dat ook niet opgevallen?

— Je hebt gelijk, ze was zeer bleek en herhaaldelijk heb ik haar in die korte tijd van ons verblijf in de kamer de hand aan het voorhoofd zien brengen.

De twee mannen hadden hun maaltijd beëindigd en maakten zich nu gereed, hunne plannen ten uitvoer te brengen.

Zij verdeelden de werkzaamheden, ten einde zoveel mogelijk inlichtingen omtrent Brookland in te winnen.

Raffles liet zich naar het stadhuis in de City rijden en deed zich daar het register van de Burgerlijke Stand voorleggen.

Na enig zoeken had hij gevonden wat hij zocht.

Brookland was een half jaar geleden in het huwelijk getreden met miss Jane Sidley.

Raffles klapte het register weer dicht en overhandigde het aan de beambte, die geduldig stond te wachten.

— U kunt mij zeker niet inlichten omtrent de voorwaarden, waaronder het huwelijk van de heer Brookland met miss Sidley werd gesloten, goede vriend? vroeg hij.

De man dacht enige ogenblikken ingespannen na en antwoordde toen aarzelend:

— Meent u de geldelijke omstandigheden, mijnheer?

— Ja, die ook, zeker!

— Ik weet het niet zeker, daar het mijn afdeling niet is, maar ik meen mij te herinneren, dat mijnheer Brookland zeer spoedig na zijn huwelijk naar een notaris is gegaan. Misschien wel vóór hij in het huwelijk trad, om de geldelijke aangelegenheden te regelen. U weet natuurlijk dat miss Sidley zeer rijk was!

— Ja, dat is mij bekend! En mijnheer Brookland?

— Ook hij was niet onbemiddeld.

— Kent u misschien de naam van die notaris?

— Ja zeker. Hij heet Crosby, en zijn bureau is, als ik mij niet vergis, aan het Strand.

— Ik dank u voor uwe goede inlichtingen, goede vriend, zei Raffles, terwijl hij de klerk tersluik een geldstuk in de hand drukte,.

Raffles verliet het stadhuis en riep op straat een huurauto aan, die hem in tien minuten naar het oude, deftige huis van notaris Crosby bracht.

Een eerwaardige bediende met spierwit haar opende hem de deur en dadelijk zag Raffles, dat hij zich bevond in het huis van een dier degelijke ouderwetse notarissen, wier ras als zovele andere begint uit te sterven.

— Kan ik mijnheer Crosby even spreken, vriend? vroeg Raffles.

— Is het voor zaken, mijnheer? vroeg hij toen. Ik geloof, dat de gehele middag van mijnheer Crosby reeds bezet is. Staat u soms op het lijstje?

— Neen, dat niet! antwoordde Raffles glimlachend. Ik ben niet in zakenrelatie met uw meester. Ik heb hem slechts enige inlichtingen te vragen, die maar zeer weinig tijd in beslag zullen nemen. Het geldt een dringende zaak, dat kunt u hem zeggen.

De bediende verdween, keerde een ogenblik later terug en zei tot de bezoeker:

— Mijnheer Crosby heeft tien minuten voor u, mijnheer!

— Dat is juist voldoende! riep Raffles opgewekt uit, terwijl hij de trap opging.

Een schrijver ontving hem in een ouderwets gemeubeld kantoor, waar bovendien nog enige klerken zaten te werken en opende toen een zwaar gecapitonneerde deur, waarop hij de bezoeker in het particuliere spreekvertrek van notaris Crosby liet binnengaan.

Deze was een man van een jaar of zestig, met een statig uiterlijk, dat aanstonds zijn beroep verried en in smetteloos zwart gekleed.

Hij had lange witte bakkebaarden en ernstige donkerblauwe ogen, die door een zware hoornen bril de bezoeker onderzoekend opnamen.

Hij wees zwijgend naar een stoel, wreef zijn blanke, goed onderhouden handen enige malen over elkaar en vroeg toen:

— Mijn bediende zegt mij, dat u mij enige inlichtingen wilde vragen.

— Dat is inderdaad het geval, mijnheer de notaris. Laat ik er echter aanstonds aan toevoegen, dat ik grote vrees koester, dat u mijn vraag niet eens zult kunnen beantwoorden! wellicht zal het beroepsgeheim u dat beletten!

— U kunt haar in ieder geval stellen, mijnheer. Het zal aan mij zijn om te beoordelen, of mijn plicht mij al of niet verbiedt, er op te antwoorden! hernam de notaris glimlachend.

— Ziehier dan! Ik wens te weten, wat er met het particuliere vermogen van mevrouw Brookland, wier echtgenote tot uwe cliënten moet behoren, geschied is bij haar trouwen!

Notaris Crosby trok zijn witte wenkbrauwen hoog op, keek de bezoeker verbaasd aan. Toen scheen er eensklaps een donkere wolk over zijn gelaat te glijden.

Hij streek zich enige malen met de hand over de bakkebaarden en antwoordde op stroeve toon:

— Mijnheer Brookland behoort inderdaad tot mijn cliënten, mijnheer. Wat

uw vraag betreft, ik geloof niet, dat ik daarop mag antwoorden. Ik kan u slechts zeggen, want dit is geen geheim, dat het vermogen van mevrouw Brookland geboren Sidley reeds door mij beheerd werd nog vóór zij in het huwelijk trad.

— U kunt mij dus niet zeggen wat er mee geschied is bij het huwelijk, en wat er mee geschieden zal, laat ons aannemen bij een scheiding, of bij overlijden van een der echtgenoten?

— Neen, mijnheer, dat kan ik u niet zeggen, antwoordde de notaris op dezelfde stroeve toon.

Tegelijkertijd stond hij op en Raffles begreep wel, dat hij het gesprek als beëindigd kon beschouwen.

Hij greep zijn hoed, maakte een buiging voor de notaris en zei toen:

— Nog slechts één vraag, mijnheer de notaris, kent u mijnheer Brookland persoonlijk? Ik bedoel buiten uw hoedanigheid als zijn boedelbeheerder?

— Neen, mijnheer, ik heb met die heer volstrekt geen betrekkingen...

De notaris was reeds bij de deur en hield deze met een koel, beleefd gelaat voor Raffles open.

Deze boog nogmaals en verliet toen het vertrek, waarvan de deur met een zachte klap achter hem dicht viel.

Hij schreed snel weer door het klerkenkantoor, daalde de trap af en liet zich een ogenblik later weer in het drukke gewoel van het Strand opnemen.

Half voor zich heen brommend, herhaalde hij de laatste woorden van de notaris:

« Neen, mijnheer, ik heb met die heer volstrekt geen betrekkingen »! Hoe zei hij dat? Zijn gelaat leek wel van ijs te zijn! Het komt mij voor, dat die Brookland niet zeer veel vrienden zal hebben en in ieder geval met notaris Crosby niet bepaald op vriendschappelijke voet verkeert!

Nadat Raffles tot deze praktische slotsom gekomen was, wenkte hij een huurauto en liet zich tot dicht bij de villa brengen, die hij daarna binnen vijf minuten bereikte.

HOOFDSTUK VI.

ONTDEKKINGEN

Hij vond Brand reeds in de bibliotheek die bij het opengaan van de deur opkeek en opgewekt vroeg:

— Ben je al terug, Edward? Heb je iets ontdekt?

— Neen, Charles, of althans bitter weinig! Ben jij misschien wat gelukkiger geweest?

— Dat kan ik je pas zeggen als ik weet wat jij bereikt hebt, zei Brand lachend.

— Luister dan. Ik heb op het Bureau

van de Burgerlijke Stand vernomen, dat Brookland een half jaar geleden getrouwd is met Miss Sidley, dat zij zeer rijk was, dat haar vermogen beheerd werd door Notaris Crosby aan het Strand, dat deze ook in relatie staat met Brookland zelf (ik vermoed dat onze man een of ander testament bij hem gedeponeerd heeft) en dat de Notaris qua persoon niets van Brookland wil weten! En dat is alles! En jij?

— Ik heb mijn licht eens opgestoken

bij de chauffeur van Brookland.

— Een voortreffelijk denkbeeld!

— Het denkbeeld was misschien wel goed, maar de man deugde niet! Als ik een ander getroffen had, zou ik misschien wel meer te weten zijn gekomen. Maar mijn type was een isegrim en een bullebijter, die niet veel losliet, ofschoon ik hem in een cafétje op vier glazen bier onthaalde, die er intussen bij hem ingingen als gesneden koek. Het enige wat ik te weten kwam is, dat Brookland weinig bezoeken ontvangt en er even weinig brengt. Vroeger moet zijn vrouw vrij wat vrienden gehad hebben, maar die schijnt hij allemaal hun congé te hebben gegeven, want men ziet maar zelden bezoek in dat grote huis en voorts is de vrouw des huizes tegenwoordig vaak ziek...

Raffles had Brand bij het horen van die laatste woorden bij de arm gegrepen, zijn ogen schitterden en zijn neusvleugels trilden.

— Ik weet niet wat het is, Charles, zei hij op zachte toon, maar het is alsof ik ergens de lucht van krijg, een dodelijke lucht, mijn jongen, een lijkenlucht. Kom laten wij ons spoedig weer verkleeden, ik heb rust noch duur vóór ik de plannen van Brookland doorgrond heb!

— Wij gaan dus nu weer naar zijn huis?

— Aanstonds! James moet ons tot dicht in de buurt brengen met een van onze huurauto's en dan vragen of Brookland thuis is. Als dat niet het geval is, is alles natuurlijk in orde en komt hij het ons aanstonds berichten, maar mocht de heer des huizes aanwezig zijn, dan moet hij maar een voorwendsel zoeken voor zijn bezoek, bijvoorbeeld, dat hij komt vragen om de betrekking van chauffeur of iets dergelijks.

Binnen enkele ogenblikken hadden de twee mannen hun uiterlijk weer veranderd en zich in hun slaapkamer in kleren gestoken, die met hun nieuwe functie

van beampten der electriche centrale, in overeenstemming waren.

Henderson had intussen last gekregen een der beide huurauto's gereed te houden, die in de geheime garage gestald waren en wachtte hen reeds voor de kleine tuinpoort.

Hij kreeg zijn instructies en daarop reed de auto snel weg.

Het was ongeveer drie uur in de namiddag.

Een paar straten vóór het huis van Brookland verlieten de twee zogenaamde electriciens de huurauto en Henderson reed door, tensinde aan zijn opdracht te voldoen.

Tien minuten later keerde de auto weer terug, en Henderson gaf hen van zijn plaats achter het stuurwiel af het afgesproken teken.

De weg was vrij...

Raffles en Brand belden aan het hen nu zo welbekende huis aan en werden ontvangen door dezelfde bediende, die echter veel meer aan zijn eigen bestaan zou hebben getwijfeld, dan dat hij ook maar één seconde zou durven vermoeden, dat deze beide mannen met hun uniformpet op en hun gereedschapstas met een riem over de schouder, dezelfde waren als de in het zwart gehulde zendingen, die de vorige dag met ten hemel geslagen ogen en over de buik samengevouwen handen, hun opwachting waren komen maken.

Hij keek de twee gewaande beampten verbaasd aan en vroeg toen:

— Wat komen jullie hier uitvoeren? Wij hebben niemand besteld!

— Misschien u niet, mijnheer, maar wel de directie van de Electriche Centrale! antwoordde Raffles kalm. Wij moeten aanstonds de binnenleiding nazien.

— Maar ik verzeker jullie, dat deze in orde is, hernam de bediende, enigszins korzelig.

— Dat zijn zaken, waarvan u weinig

verstand hebt, neem mij niet kwalijk, dat ik het u zo ronduit zeg! merkte Brand op, die reeds zijn tas geopend had en op het afdekkastje dicht bij de straatdeur was toegetroten.

Hij had het kastje geopend en slechts door aanraking met zijn stalen Engelse sleutel een kortsluiting bewerkstelligd, die er wezen mocht en die waarschijnlijk de bewondering van alle vaklieden zou hebben opgewekt.

— Het is zoals ik dacht! riep Brand terwijl hij het hoofd omdende. De boel is geheel en al defect!

— En waar schuilt dat defect dan? vroeg de bediende.

— Dat kunnen wij niet aan je neus zien, zei Brand op brutale toon. Wij moeten de leiding in alle vertrekken nazien. Haast je maar wat en waarschuw je meesteres of je meester, want wij hebben niet veel tijd.

Brommend verwijderde de bediende zich, om even later terug te komen met de boodschap, dat de twee mannen hem maar moesten volgen.

Snel bezochten Raffles en Brand enige vertrekken, waarbij de bediende hen steeds op de voet volgde.

Van tijd tot tijd wierp Raffles tersluiks een blik op zijn horloge.

Hij wist, dat Henderson, zoals afgesproken, opnieuw zou aanbellen, om op die wijze de bediende naar de deur te lokken, daar hij wel begreep, dat er grote kans bestond, dat de man de twee vreemde beampten niet alleen zou vertrouwen, ook al waren zij in uniform.

Zo bereikten zij de werkkamer van Brookland, waar zij reeds de vorige dag in een geheel andere gedaante geweest waren en bijna op hetzelfde ogenblik ging de schel over.

Henderson was op tijd!

De bediende scheen een ogenblik te aarzelen, maar verliet toen het vertrek, teneinde de hulsdeur te gaan openen.

Raffles wist nu, dat hij minstens vijf

minuten voor zich had, want Henderson zou de bediende wel aan de praat weten te houden.

Nauwelijks was de deur achter deze man dicht gevallen, of Raffles trad op het grote bureau toe, en had met onbegrijpelijke vlugheid de cylinder en enige gesloten laden geopend.

Een minuut nadat de bediende het vertrek had verlaten, had het onfeilbaar scherpe oog van de Grote Onbekende een geheime lade ontdekt, waarvan het mechaniek spoedig meegaf.

Er lagen een aantal brieven, documenten en andere voorwerpen in, waaronder twee ringen.

Vliegensvlug doorliep Raffles enige van deze brieven, nam toen een klein medaillon op, bekeek het aandachtig, sloeg een blik in de documenten, wierp toen alles weer in de geheime lade, schoof haar dicht en trok de cylinder van het schrijfbureau weer neer.

Brand had zwijgend toegekeken en zag dat het gelaat van zijn trouwe vriend een zonderlinge verandering had ondergaan. Het was bleek en vertrokken en de ogen hadden een duistere, pijnzende uitdrukking, die Brand zeer goed kende.

Tijd om iets te vragen was er echter niet, want juist toen hij de mond wilde openen, hoorde de jonge man de oude bediende, die weer terugkeerde.

Toen hij brommend en met vertoornsd gelaat het vertrek weer binnentrad, waren de gewaande electriciens weer druk bezig met het nazien van de leiding, beiden aan één kant van een hoge dubbele ladder.

— Neen, hier is het ook niet, riep Raffles op mismoedige toon. Zijn er nog meer kamers?

— Nog twee of drie, antwoordde de bediende brommend. Maar u zult mevrouw toch zeker niet lastig willen vallen?

— Dat willen wij volstrekt niet, her-

nam Raffles bedwaard, maar dan kunnen wij er ook niets aan doen, als mevrouw vanavond in het donker zit.

— Kom dan maar mee en maak het vlug! knorde James.

De beide mannen kwamen van hun ladder af, grepen hun gereedschaptassen en volgden James naar het vertrek van de vrouw des huizes.

Zij traden buigend en met de petten in hun hand binnen en putten zich uit in verontschuldigen, waaraan Jane spoedig een einde maakte met een vriendelijk:

— Gij behoeft u niet te verontschuldigen, mannen, u doet slechts uw plicht. James, je kunt wel heengaan!

De oude bediende verliet het vertrek, niet zonder een blik vol liefde op zijn meesteres te hebben geslagen, die zijn gelaat een andere uitdrukking gaf, zodat hij er bijna onherkenbaar door werd.

Raffles en Brand zetten hun ladder weer op, en onderzochten voor de leus de geleidingsdraad van het electrisch licht, die langs de zoldering liep.

Jane Brookland had het boek weer ter hand genomen, waarin zij zat te lezen, toen de twee gewaande beampten binnentraden en aan het venster plaats genomen.

Van zijn hoge plaats af zag Raffles hoe zij nu en dan de hand met een snelle beweging naar het hart bracht en er dan weer mee over het voorhoofd streek.

Daar hij niet langer in het huis wilde blijven dan volstrekt noodzakelijk was, nu hij zijn doel voor een groot deel bereikt had, riep hij eensklaps uit, na Brand een wenk te hebben gegeven:

— Daar zit het, kameraad! Daar zit de fout! Ik geloof het graag, dat 'er kortsluiting was! Het zal in een ogenblik hersteld zijn, mevrouw.

— Jullie behoeft je niet te haasten, mannen, jullie bent volstrekt niet lastig! antwoordde Jane met een flauwe glim-

lach. Terwijl jullie werkt zit ik hier rustig te lezen en...

De jonge vrouw voltooide de zin niet, maar stond eensklaps op, met een angstige uitdrukking op haar bleek gelaat en met wijd opengesperde ogen.

Het boek gleed op de grond en zij stond even onbeweeglijk als een standbeeld met gebalde vuisten, dicht bij het venster.

— O God, daar komt het weer! hoorde Raffles haar duidelijk met kreunende stem mompelen.

En het volgende ogenblik zakte Jane langzaam op de grond neer, ofschoon zij zich trachtte overeind te houden, door zich aan het gordijn vast te klemmen.

In een oogwenk waren de beide vrienden van hun ladder af.

— Druk eens op die bel naast de deur, Charles, beval Raffles, terwijl hij naar de bewusteloze vrouw toesnelde en haar trachtte op te heffen.

James scheen zich dicht in de buurt van het vertrek te hebben opgehouden, want hij trad onmiddellijk binnen.

Er verscheen een hevig verschrikte uitdrukking op zijn gelaat, toen hij zijn bewusteloze meesteres ontwaarde en hij snelde aanstonds naar haar toe en knielde naast haar neer.

Raffles duwde de man zachtjes weg en zei op vriendelijk vermanende toon:

— Ik vrees dat dat niet helpt, goede vriend! Uw meesteres is ernstig ongesteld. Zeg mij eens, verkeert zij wel eens meer in zulk een toestand?

— Vroeger nooit! Dat is pas sedert een paar maanden en het wordt met de dag erger.

— Maar zij heeft toch wel een dokter?

— Een dokter? Het mocht wat! riep James uit. Heel in het begin is onze huisdokter gekomen, onze dokter van toen mevrouw nog Miss Jane Sidley was, maar mijnheer Brookland zei, dat hij geen geneesheren over de vloer wilde hebben.

HOOFDSTUK VII

LANGZAAM TREKT DE SLUIER OP

Raffles tilde de oogleden van Mevr. Brookland op, rook aan de half geopen- de lippen, voelde de pols, legde zijn hand op het hart en stond toen hoofdschud- dend op.

— Duren deze aanvallen lang? zo wendde hij zich tot James, die radeloos en handenwringend heen en weer liep.

— Meestal niet langer dan een minuut of tien, maar het komt mij voor, dat zij hoe langer hoe krachtiger worden en langer duren!

— Kom, help mij uw meesteres op Je sofa daarginds te leggen, hernam Raf- fles, terwijl hij de bewusteloze vrouw onder de armen nam.

Hij wierp Brand een veelzeggende blik toe en richtte zich toen tot de be- diende met de woorden:

— Is er vlugzout in huis?

— Ja, dat geloof ik wel! antwoordde James, die blijkbaar geheel van streek was.

— Haal er dan spoedig wat en loop ook naar de apotheek, een huis of tien hier vandaan en breng wat ik hier op dit stukje papier schrijf.

Hij nam met bevende handen het pa- piertje aan, waarop Raffles met potlood de naam van het geneesmiddel had ge- krabbeld en verliet haastig het vertrek.

— Die arme vrouw! mompelde Brand hoofdschuddend, met een blik op het marmewit gelaat van de bewusteloze.

— Dat mag je wel zeggen, Charles, een zeer beklagenswaardige vrouw, een vrouw, die ten dode is opgeschreven, als wij niet spoedig tussenbeide komen!

Binnen vijf minuten was James te- rug. Hij had een paar flesjes in de hand, die hij Raffles toestak, nadat zijn

blik het eerst het bleke gelaat van zijn meesteres had gezocht.

Raffles ontkurkte een der flesjes, stak het Brand toe en beval:

— Wrijf daarmee haar slapen en pol- sen stevig in.

Terwijl Brand gehoorzaamde, ont- kurkte Raffles het tweede flesje en goot iets van de inhoud tussen de half ge- opende lippen van Jane Brookland, waarna hij haar het vlugzout onder de neus hield.

Vijf minuten verliepen in grote span- ning. Toen sloeg Jane de ogen lang- zaam weer op.

Er lag een verwilderde, angstige blik in. Zij herkende het eerst de oude be- diende en keek toen achtereenvolgens de beide gewaande electriciens onder- zoekend en enigszins achterdochtig aan.

James zei haastig:

— Zij zijn heel goed voor u geweest, mevrouw, zij hebben u zo spoedig moge- lijk weer bijgebracht!

Jane wierp Raffles en Brand 'n dank- bare blik toe en zei:

— Ik weet niet hoe ik u zal danken voor uw hulp, mannen. Het is wel toe- vallig, dat jullie juist hier moest zijn, terwijl ik...

Maar Raffles legde haar met een ge- baar het stilzwijgen op. Er lag een uit- drukking van grote ernst over zijn scherp besneden gelaat.

— Zoudt u ons willen toestaan, me- vrouw, een kort onderhoud met u te hebben?

— Een onderhoud zegt u? Wat be- doelt u toch? Wie bent u? Uw stem klinkt heel anders dan zoeven.

— Dit laatste doet er weinig toe, me-

vrouw! antwoordde Raffles glimlachend. Deze vriend hier, James is, geloof ik, zijn naam, kan, als u dat verlangt, in het vertrek blijven, want hij schijnt u reeds zeer lang te kennen!

— Sinds mijn kinderjaren! Ik vertrouw hem ten volle en u kunt in zijn bijzijn vrijuit spreken, al kan ik mij volstrekt niet voorstellen, wat het onderwerp van ons gesprek zal zijn!

— Dat zult u spoedig vernemen, mevrouw. Ik smeek u dringend, in uw eigen belang, sterk te zijn en u niet te laten meeslepen door uw gevoel! Ik geloof overigens, dat u een vrouw van grote geestkracht zijt en veel zult kunnen verdragen!

Raffles had Jane nogmaals de pols gevoeld en zei toen met ernstige stem:

— Uw trouwe bediende zei zoeven, mevrouw, dat u deze aanvallen in de laatste tijd wel eens meer hebt en dat u geen geneesheer hebt geraadpleegd! Wilt u mij eens zeggen, wat de verschijnselen van die aanvallen zijn?

— Laat ik beginnen met te zeggen, dat het zo erg als vandaag nimmer is geweest, mijnheer. Ik gevoel mij reeds geruime tijd loom en wat duizelig. Ik ben spoedig vermoed en nu en dan breekt mij, zonder schijnbare aanleiding, plotseling het koude zweet uit. Dan beginnen mijn slapen te hameren, het is alsof er een nevel voor mijn ogen komt, ik voel een stekende pijn in het hart. Dan zakt eensklaps het bewustzijn uit mij weg, om enige minuten later, meestal vanzelf, weer terug te keren!

— Gebruikt u uw maaltijden steeds in gezelschap van uw echtgenoot?

— Ik gebruik de maaltijden altijd met mijn man, behalve het eerste ontbijt, dat mij meestal in mijn slaapkamer op een blad gebracht wordt, omdat hij gewend is zeer vroeg op te staan.

— Wie brengt u dat?

— Een oude, trouwe dienstbode.

— Hoe komt zij er aan?

— Zij haalt het uit de ontbijtkamer!

— Van wie krijgt zij het!

— Mijn man maakt het steeds klaar.

— Hebt gij uw man lang vóór uw huwelijk gekend?

— Slechts een maand, mijnheer!

— Een maand? herhaalde Raffles verbaasd. Uw man had u zeker zeer lief?

— Dat zei hij!

— En... u?

— Ik had hem lief! Hij oefende grote invloed op mij uit en ik kon die invloed niet weerstaan!

— Uw vermogen berust immers bij notaris Crosby?

— Hoe weet u dat, mijnheer? riep zij op felle toon, wie bent u dan toch, dat u u in onze zaken mengt?

— Niemand anders dan een vreemdeling, mevrouw, een man die geen misdaad, geen moord zal dulden! Ik weet niet of u mij begrijpt, maar ik vermoed van wel! U kunt de waarheid toch niet verbloemen, ik weet reeds veel, zo niet alles! Moet ik het u dan nog zeggen, dat men pogingen aanwendt om u langzaam te vergiften?

— U bent wreed, mijnheer en toch, ik moet u de waarheid zeggen! Ik weet niet wat mij daar toe dwingt. Uw macht over uw medemens moet wel zeer groot zijn! Even groot als die van hem! Geve God dat u die slechts ten goede aanwendt! Welnu, ja mijn vermogen wordt beheerd door notaris Crosby.

— Bent u met uw man in gemeenschap van goederen getrouwd?

— Ja!

— Wiens wens was dat?

— Hij wilde het zo, het was voor alles beter, zei hij.

— En u?

— Mij was toen alles onverschillig! Ik dacht niet aan geld!

— Hebt u soms ook uw testament moeten maken?

— Ook dat heb ik gedaan!

— Ten gunste van Brookland?

— Ja, ten gunste van mijn man!

— Kende gij de familie van uw echtgenoot?

— Hij had slechts weinig bloedverwanten en die wonen niet in Engeland.

— Waren er veel gasten bij de huwelijksvoltrekking?

— Zeer weinig.

— Wilt u mij zeggen, hoe uw echtgenoot zich in de laatste tijd jegens u ge-

draagt?

— Hij is nooit zeer teer in zijn uitingen geweest, ik heb echter wel gedacht, dat hij mij liefhad...

— Welnu, mevrouw... ik heb u slechts deze ene waarschuwing te geven, wacht u er wel voor, nog ooit iets uit de handen van uw echtgenoot aan te nemen... hij staat u naar het leven...!

HOOFDSTUK VIII

RAFFLES VERZAMELT BEWIJZEN

Met een droge snik liet de arme vrouw zich op de sofa neervallen en begroef haar gelaat in de handen.

Raffles trad op haar toe en legde haar zacht de hand op de schouder.

— Wat u slechts vermoedt, mevrouw, weet ik bijna zeker... later zal ik u zeggen, op welke manier! U moet mij verlof geven, de nodige bewijzen voor de schuld van uw echtgenoot bijeen te brengen, niet alleen in dit geval, in koele bloede gepleegd... maar ook aan andere misdaden, zo beestachtig als men ze zich nauwelijks kan denken. U zult toch zeker wel willen medehelpen, de ellendeling aan de aardse rechter uit te leveren?

— Geen medelijden met deze onmens, als u ten minste bewijzen kunt, wat ik nog slechts als een vaag wantrouwen gevoeld heb!

— Dat kan ik, mevrouw, als u mij slechts enige dagen geeft!

— Ik geef u een week!

— Dat is voldoende! Beloofd u mij, in die tijd niets te nuttigen, wat u niet zeer nauwkeurig gecontroleerd hebt?

— Ik beloof het u! Ik weet echter niet, of ik het wel zal kunnen uithouden, al die tijd in hetzelfde huis, onder hetzelfde dak te leven met een moordenaar!

— Dat zal toch nodig zijn, mevrouw! U moet uw uiterste best doen, u niet te verraden!

— U kunt er op rekenen, mijnheer! Ik vermoed nu, dat u van de politie zijt.

— Misschien wel, mevrouw, antwoordde Raffles glimlachend.

Even later hadden Raffles en Brand de kamer en vervolgens het deftige huis verlaten, dat zulk een afschuwelijk geheim scheen te bergen.

Zodra zij buiten kwamen, riep Raffles een auto aan, die hen tot dicht bij de villa in de Cromwellstreet zou brengen.

Nauwelijks had de auto zich in beweging gesteld, of Brand barstte uit:

— De drommel mag mij halen, als ik er iets van begrijp! Wil je mij eens zeggen, waar je eensklaps al die wijsheid vandaan hebt gehaald?

— Uit de schrijftafel van Brookland, antwoordde Raffles kalm.

— Daàr vond je dus de aanduidingen, die je er toe brachten, die arme vrouw te waarschuwen.

— Juist, Charles. In die lade vond ik de bewijzen, dat Brookland waarschijnlijk een dubbele moordenaar is!

— Grote God! riep Brand verschrikt uit. Wie waren dan zijn slachtoffers?

— Zijn vroegere echtgenoten. Hij is

reeds tweemaal gehuwd geweest, ik vond twee gladde gouden ringen met verschillende initialen in de geheime lade.

— En waren er nog meer bewijzen?

— Ja. Ik vond er ook nog enige brieven in, met een vrouwenhand geschreven, die blijkbaar vol liefdesbetuigingen stonden!

— Maar waaruit leid je nu af, dat hij die vrouwen vermoord heeft?

— Dat leid ik eenvoudig af uit het feit, dat hij voor de derde vrouw reeds een graf heeft gegraven! antwoordde Raffles kortaf! Zijn beide eerste vrouwen waren waarschijnlijk ook zeer rijk en hij heeft hen gedood teneinde zich in het bezit te stellen van hun vermogen.

— Maar dat klinkt als het verhaal van Blauwbaard, Edward! riep Brand vol afgrijzen uit. Bestaan er dan werkelijk zulke mensen?

— Of zij bestaan? Maar ben je dan reeds de zaak Landru vergeten? Landru boette zijn schrikkelijke daden met de dood, hij werd onthoofd.

— Ja, ja, ik herinner 't mij heel goed, hernam Brand. Ik geloof dat het moeilijk zal zijn uit te maken of mevrouw Brookland inderdaad zo ziek is geworden door van de spijzen te eten, die haar man haar des ochtends laat brengen!

— Dat zouden de geneesheren in ieder geval kunnen uitmaken, hernam Raffles. Maar juist omdat ik zelf wel gevoel, dat het bewijsmateriaal nog onvoldoende is, zullen wij er aanstonds op uittrekken om het aan te vullen.

— Moeten wij er de stad voor uit?

— Ja, naar Birmingham en naar Norwich. Brookland is een sluw heerschap en hij heeft de verschillende schouwtonelen van zijn misdaden zo ver mogelijk uit elkaar gehouden. Ik behoef je waarschijnlijk niet te zeggen, dat hij in ieder van die steden bij de Burgerlijke Stand bekend is. Ik heb, om op alle gebeur-

lijkheden voorbereid te zijn, het plan tersluiks een foto van de man te nemen en die aan de ambtenaren in de genoemde steden voor te leggen, zodat iedere vergissing uitgesloten is. Je zoudt mij een genoegen doen als je dat vanmiddag nog even zoudt kunnen klaarspelen.

Aldus werd gedaan en terwijl Raffles een kwartier later bezig was, met het pakken van 'n paar valiezen ging Brand naar de kast, waarin hij zijn foto-benodigdheden en ook zijn kostbare Leica bewaarde, stak het toestel, zonder het uit de paraat-tas te halen in zijn zak en trok daarmede naar de woning van Brookland, waar het geluk hem gunstig was, want hij had er nauwelijks een kwartier op wacht gestaan, of hij was in staat snel en onopgemerkt een momentopname te maken van de man.

Hij nam een auto, reed snel terug, knipte het belichte stukje uit de filmband, ontwikkelde dit en maakte er een vergroting van, die de volle goedkeuring van Raffles mocht wegdragen.

Deze had reeds zijn spoorboekje geraadpleegd, en daarin gevonden, dat er die dag nog een goede sneltrein naar Norwich ging, die hen daar omstreeks half elf in de avond zou brengen.

Zij troffen in de trein nog een ledige coupé eerste klasse en waren spoedig weer verdiept in beschouwingen omtrent de raadselachtige, sombere zaak, die hen zo onverwacht de Engelse hoofdstad had doen verlaten.

Juist op tijd rolde de trein het be-rookte, sombere station van Norwich binnen.

Zij vonden spoedig een hotel en na een licht souper gebruikt te hebben, begaven zij zich vroeg ter ruste, teneinde 's anderendaags aanstonds met hun nasporingen te kunnen beginnen.

Reeds om half negen wachtte er de volgende ochtend een huurauto voor het hotel, die de twee mannen naar het Bureau van de Burgerlijke Stand zou brengen.

Raffles noemde de bode de twee eerste namen, die hem te binnen vielen en verklaarde, dat zij twee Londense detectives waren, die gaarne de hoofdamttenaar van de Burgerlijke Stand zouden willen spreken.

Enige minuten later stonden zij tegenover deze functionaris, een bejaard man met een schrandere uiterlijk.

— Ons bezoek zal u wellicht een weinig verbazen, mijnheer, begon Raffles, maar het betreft een ernstige zaak. Zoudt u om te beginnen wel zo vriendelijk willen zijn, mij te zeggen, of u reeds lang uw functie in deze stad waarneemt?

— Bijna 34 jaar, mijnheer! antwoordde de ambtenaar glimlachend.

— Dan zult u mij misschien wel kunnen zeggen, of er onder de vele duizenden, die zich door u in het huwelijk hebben laten verbinden, een man was van dit eigenaardig uiterlijk, dat men niet zo spoedig vergeet, als men het eens gezien heeft?

Terwijl hij deze woorden sprak, had Raffles een afdruk van de opname van Brookland, die Charles Brand, die namiddag had gemaakt, uit zijn portefeuille genomen en aan de ambtenaar overhandigd.

— Welzeker, ken ik deze man! Het is bijna een jaar geleden, dat hij met een jonge dame op het stadhuis verscheen, teneinde aangifte van zijn voorgenomen huwelijk te doen en veertien dagen later heb ik hem zelf in het huwelijksbootje helpen stappen. Wat is er met hem?

— O, niets van betekenis, antwoordde Raffles droog. Een kleine oplichterszaak, dat is alles! U hebt hem natuurlijk uit het oog verloren sinds die tijd?

— Ik heb hem nooit weer gezien, maar ik meen mij te herinneren, dat een mijnner employé's tamelijk goed met hem bevriend was, of althans bij hem aan huis kwam.

— Is die employé op het ogenblik

hier? vroeg Raffles gretig.

De ambtenaar raadpleegde even zijn horloge en knikte toen bevestigend.

— Het is juist 9 uur, en Paterson is een zeer stipt ambtenaar.

Onder het spreken had hij op een elektrische knop gedrukt, waarop de bode binnentrad.

— Contablé, vraag eens of mijnheer Paterson aanstonds hier komt.

De bode verwijderde zich en liet even later een man van omstreeks 40-jarige leeftijd binnen, die een buiging voor de hoofdamttenaar maakte en toen een nieuwsgierige blik op de beide bezoekers wierp.

— Deze beide heren zijn van de Londense recherche, Paterson, en wensen gaarne iets van u te weten omtrent... deze heer hier. Ik weet zijn naam niet!

Met deze woorden overhandigde hij het portret aan de zoeven binnenge treden beampte.

Deze had er nauwelijks een blik op geslagen of hij riep uit:

— Maar dat is David Brookland!

— Dat hebt u goed gezien, mijnheer Paterson, zei Raffles glimlachend. Zoudt u enige vragen willen beantwoorden in verband met deze man?

— Met het grootste genoegen, mijnheer!

— Hebt u zijn vrouw gekend?

— Slechts zeer oppervlakkig en in ieder geval niet vóór het huwelijk.

— Was zij rijk?

— Ja, zij was zeer welgesteld.

— Weet u ook wellicht onder welke voorwaarden zij getrouwd waren?

— Dat niet, maar zij heeft mij wel eens gekscherend onder vier ogen en met verzoek om het toch vooral niet aan haar man over te brengen, gezegd, dat hij haar enige erfgenaam was!

— Waarom is Brookland eigenlijk niet in Norwich blijven wonen?

— Heel precies weet ik het niet, maar ongeveer acht maanden geleden deelde

Brookland mij mede, dat zijn vrouw eensklaps was vertrokken, om een ziek familielid te bezoeken, een rijke oude tante, van wie zij waarschijnlijk nog zou erven. Toen zij veertien dagen weg was, pakte ook Brookland zijn koffers en verklaarde, dat hij zijn vrouwtje ging terughalen!

— En is hij toen nog met haar teruggekeerd?

— Hij is wel teruggekeerd, maar alleen! Hij verklaarde, dat zijn vrouw te Manchester bleef, waar die oude tante woonde en dat hij daar heen ging verhuizen. Inderdaad werden een paar dagen later de meubelen verkocht en

Brookland vertrok. Ik heb hem nooit weer teruggezien.

— U zoudt mij natuurlijk het huis nog kunnen aanwijzen, waar het echtpaar Brookland hier gewoond heeft?

— Natuurlijk, mijnheer!

— Dan blijft mij niets anders over dan u hartelijk dank te zeggen voor uw inlichtingen en verzoek ik u, mij de naam van de straat en het huisnummer op'te geven.

Paterson haalde een klein notitieboekje uit zijn binnenzak, bladerde er even in en schreef toen op een van zijn visitekaartjes het adres over.

HOOFDSTUK IX

EEN AFSCHUWELIJKE VONDST

Niet zodra bevonden de beide vrienden zich weer op straat of Raffles riep een huurauto aan en de twee mannen lieten zich, na de chauffeur het adres te hebben opgegeven, naar het huis brengen, waar Brookland drie maanden van zijn huwelijksleven had doorgebracht.

Het was nauwelijks half tien toen de auto stil hield voor de deur van een ouderwets, maar vrij groot huis.

De deur werd geopend door een eenvoudige bediende, die de beide vroege bezoekers niet zonder verbazing opnam.

— Goede vriend, ik wens spoedig uw meester, mijnheer Cleaves, even te spreken, begon Raffles. Zeg hem, dat er twee Londense politiebeambten zijn, die hem gaarne enige zeer gewichtige inlichtingen wensden te vragen.

— Ik zal uw verzoek overbrengen, mijne heren antwoordde de bediende.

Vijf minuten later stonden de beide

vrienden tegenover de heer des huizes, een man van reusachtige lichaamsomvang en nog gekleed in zijn kamerjasje.

— Neem plaats, heren en zeg mij snel de reden van uw bezoek!

— Misschien bent u wel geneigd ons enige inlichtingen te geven, die voor ons van groot gewicht zijn, in verband met een zeer treurige zaak!

— Vraag slechts, mijnheer, ik wil u gaarne behulpzaam zijn!

— Ik dank u! Woont u reeds lang in dit huis?

— Omstreeks negen maanden!

— Weet u wie de vorige bewoner was?

— Ja zeker, David Brookland was zijn naam.

— Hebt u hem persoonlijk gekend?

— Ik heb hem nooit gezien! Ik hoorde zijn naam van onze wederzijdse vriend Paterson.

— Ja, ja, ik heb met mijnheer Pater-

son zoeven gesproken! Zeg u mij eens, mijnheer Cleaves, is er een kelder in uw huis?

— Ja zeker, een vrij grote kelder zelfs!

— Gebruikt u die?

— Alleen om rommel in te bewaren.

— Zoudt u er iets op tegen hebben om ons die kelder eens even te tonen?

— Niet in het minste, mijnheer! Ik zal u dadelijk vergezellen.

— Apropos, bent u soms in het bezit van een hond en hebt u een schop of iets dergelijks?

— Ik heb een kleine terrier en tuin-gerief.

— Dat treft uitstekend! Wees zo goed het alles even te halen, dan beginnen wij aanstonds.

Zonder dat er nog een woord gewisseld werd, verliet het drietal, vergezeld door de hond het vertrek, daalde een trap af, ging een smalle gang door en bereikte zo de deur van de keldertrap.

Cleaves haalde een oude roestige sleutel te voorschijn, stak die in het slot en opende de deur.

Niet zodra waren zij beneden aangekomen of de hond begon snuffelend rond te lopen, en bleef eindelijk stilstaan in een donkere hoek van de kelder, zo stil alsof hij uit steen was gehouwen, met de kop naar de grond gebogen en zachtjes jankend.

— Daar is het! zei Raffles kortaf.

— Maar wat is daar tan toch, mijnheer? riep Cleaves uit. Wat zoekt u dan toch in mijn huis?

— Wat ik hier zoek, mijnheer? Ik zoek een lijk.

Cleaves deinsde met 'n schorre kreet van schrik achteruit.

— Maakt u een grap, mijnheer? Dan kunt u toch niet menen?

— Ik spreek in volle ernst, mijnheer Cleaves. Kijk maar eens naar uw hond! Laat ons aanstonds aan het werk gaan!

Dadelijk begonnen de drie mannen te

werken. Zij lichtten de rode tegels uit de vloer en begonnen snel maar voorzichtig de aarde weg te scheppen.

Bijna tien minuten werkten zij onafgebroken voort, over een oppervlakte van bijna twee vierkante meters.

Plotseling hield Brand met een zwakke kreet van afschuw met graven op.

— Wat is er? vroeg Raffles op zachte toon.

— Ik weet het niet, ik geloof dat mijn spade op iets zachts is gestoten!

Met de grootste voorzichtigheid werd de aarde verder verwijderd en langzamerhand werd er een witte gedaante uit de droge, mulle aarde opgedolven. Eerst de benen, vervolgens de romp en tenslotte het hoofd...

Met een kreet van afschuw en ontzetting liet Cleaves zijn spade vallen.

— Een vrouw! Het lijk van 'n vrouw! kreet hij. Maar hoe is dat mogelijk? Hoe komt het, dat het lichaam niet vergaan is?

— Dat zal ik u in een paar woorden zeggen, mijnheer Cleaves! antwoordde Raffles op ernstige toon. Het lijk dat gij hier ziet, is dat van mevrouw Brookland. Zij is vergiftigd en wel met een vergift, dat een merkwaardige conserverende uitwerking heeft! Het had nog vele jaren kunnen duren, alvorens er uiterlijk enige verandering met het lichaam had plaats gevonden, dat er, zoals u zelf kunt waarnemen, uitziet, alsof het hier geen dode, maar een slapende betreft. U zult ook wel opmerken, dat er in deze kelder geen lucht van ontbinding heerst!

— Maar mijn God, mijnheer, wat moet ik beginnen, het is alsof alles met mij in het rond draait!

— Maak u niet bezorgd, mijnheer Cleaves, zei Raffles op kalmerende toon. U hebt u voorlopig met niets te bemoeien en ik moet u alleen zeer ernstig verzoeken, met niemand, met wie ook! over dit voorval te spreken! Later zult u wellicht als getuige worden opgeroe-

pen! Wij zullen onmiddellijk een kist zenden, teneinde het lijk van deze ongelukkige vrouw naar Londen te kunnen overbrengen.

Raffles en Brand lieten geen tijd verloren gaan, maar verlieten onmiddellijk het huis en kochten bij een timmerman een langwerpige kist, die zij naar het huis van Cleaves lieten brengen en waarin zij zelve behoedzaam het stoffelijk overschot van Brooklands echtgenote in neerlegden, waarna de kist zorgvuldig werd dichtgemaakt en met zeldoek omwikkeld.

Nog vóór dit gedaan was, had Raffles een telegram gezonden aan Henderson, om zich met de snelste en grootste auto onmiddellijk naar Birmingham te begeven en daar aan het station op hem te wachten.

Toen dit alles gereed was, richtte Raffles zich weer tot Cleaves, die zwijgend en bleek had toegezien en zei:

— Luister, mijnheer Cleaves. Wij vertrekken nu aanstonds naar Birmingham, waar wij vrezen iets dergelijks te zullen vinden als in deze stad. Er gaat over een uur een trein in die richting! Vanavond keren wij met een auto hier terug, om deze kist mee naar Londen terug te nemen. U hebt de dode immers goed aangekeken?

— Ik zal dat strakke, witte gelaat nooit meer kunnen vergeten, mijnheer!

— Het is goed. Houdt u dan gereed om over enige dagen te Londen te komen getuigen! En vooral, voorlopig geen woord over wat er thans is voorgevallen!

HOOFDSTUK X

DE BEKENTENIS

De vermoedens van Raffles zouden maar al te zeer bewaarheid worden, te Birmingham speelde zich, met slechts een zeer gering verschil, dezelfde dramatische gebeurtenis af als te Norwich!

En laat in de avond snelde een grote auto in allerijl over de straatweg tussen de beide steden, waarin Raffles, Brand en Henderson gezeten waren — en bovendien belast was met een sombere vracht — de kist, waarin het tweede van Brooklands slachtoffers rustte, dat de beide vrienden in juist dezelfde toestand hadden gevonden.

In het huis van Cleaves werd de tweede kist uit de kelder naar de gang gedragen en vandaar naar de auto gebracht, die daarop spoedig naar de Engelse hoofdstad wegreed...

Het was in de namiddag van de volgende dag, toen Raffles zich opnieuw naar het huis van de Yorkstreet begaf en de oude bediende, die hem ontving, verzocht, hem aanstonds bij mevrouw Brookland aan te dienen.

Deze wachtte hem in haar eigen vertrek, bleek en met een somber gelaat.

Raffles trad aanstonds op haar toe en zei, terwijl hij haar de hand toestak:

— U ziet, mevrouw, dat ik woord houd. Ik heb zelfs geen week nodig gehad om de bewijzen, welke ik zocht, bijeen te brengen!

— U hebt ze dus gevonden, mijnheer?

— Ja, mevrouw! En ik zeg u, dat zij overstelpend zijn! U moet sterk zijn, want wat ik u ga zeggen is vreselijk! Brookland, uw echtgenoot, is veer u

reeds twee malen gehuwd geweest en hij heeft zijn beide vorige vrouwen met vergift om het leven gebracht!

Met een waanzinnige uitdrukking van angst en afschuw op het gelaat, liet Jane Brookland zich op de sofa neervallen.

— Die duivel! Het is afgrijselijk! steunde zij. En met die man heb ik een half jaar... Het is te vreselijk om er aan te denken! Wat moet ik nu doen?

— Luister, mevrouw! Ik heb uw huis nauwkeurig in het oog gehouden, totdat ik uw man, nu een kwartier geleden, zag vertrekken, en ik weet, dat hij de eerste uren niet terugkeert! Hebt u uw rol goed gespeeld?

— Ik had hedenmorgen een zeer ernstige aanval, mijnheer en ik verzeker u, dat die niet geheel en al geveinsd was!

— Dan is het hoog tijd om te handelen! Ik zeg u, u kunt en u moet ons helpen!

— Maar hoe dan?

— Door te doen, alsof Brookland zijn doel bereikt heeft! U begrijpt mij? U moet u dood houden! Ik ga verder, ik zeg, dat u gedurende enige uren dood moet zijn!

— Drijft u de spot met mij? Hoe zou ik dat kunnen?

— Door een middel in te nemen, dat ik u zal toedienen, mevrouw. Ja, ik begrijp het wel, ik kan mij volkomen uw vrees voorstellen! Maar ik zal die vrees geheel en al wegnemen? Welnu, ik zal u slechts enige druppels van deze lichtgroene vloeistof ingeven in een glas water gemengd en binnen een kwartier zult u schijnbaar het land der levenden verlaten hebben! In die toestand zult u slechts blijven, totdat we het monster zullen ontmaskerd hebben.

Raffles vulde een glas met water uit een karaf, die hij zag staan, goot er vier druppels van de lichtgroene vloeistof bij, mengde het zorgvuldig en reikte Mevrouw Brookland het glas toe, die het in enkele teugen ledigde.

Diezelfde avond, omstreeks half twaalf, stond Brookland met gekruiste armen voor het bed, waarop het bewegingloze lichaam van zijn vrouw rustte.

Op zijn strak, bleek gelaat lag een vreselijke uitdrukking van koude, meedogenloze berekening.

Geen spoor van berouw of angst was op dat duivels gelaat merkbaar.

— Eindelijk dan toch! mompelde hij zacht voor zich heen. Je hebt lang weerstand geboden, maar ten leste heb je toch het onderspit moeten delven, schone mevrouw Brookland! Je geld is onbepaald mijn! De bedienden zijn weggezonden of slapen en zij menen, dat je nog deze nacht op reis zult gaan! Maar dat gaat je immers ook, mevrouw Brookland. Je gaat een zeer verre reis ondernemen, een reis waarvan niemand terugkeert! Heb nog slechts enige tijd geduld en je zult naar je laatste rustplaats worden gebracht!

Onbewegelijk bleef de moordenaar nog geruime tijd voor zijn slachtoffer staan.

Zijn ogen hadden een metalen glans en meer dan ooit schenen zij toe te behoren aan een walgelyk kruipdier.

Daarop verliet hij het vertrek en maakte een ronde door het gehele huis, ten einde zich te overtuigen, dat niemand wakker was en hem kon overvallen.

Toen hij terugkeerde naar de slaapkamer, waar het bewegingloze lichaam van zijn vrouw rustte, sloeg de grote pendule op de schoorsteenmantel juist het middernachtelijk uur.

Even luisterde de moordenaar met gekromde rug, terwijl er een huivering over zijn lichaam scheen te lopen, naar het somber galmend geluid der slagen.

Toen scheen hij iets met geweld van zich af te schudden.

Hij vatte het lichaam aan en droeg het uit de kamer, met sluipende schreden lopend, als een roofdier, dat op roof uit is.

Hij droeg het lichaam door de gang, de trap af en vervolgens naar de deur van de kelder.

Met moeite sleepte hij het naar beneden, legde het dicht naast het reeds gegraven graf neer en wiste zich het gelaat met zijn zakdoek af.

Daarop haalde hij een eindje kaars te voorschijn, stak het met trillende hand aan en greep vervolgens het lichaam weer vast, teneinde het in de kuil te werpen.

Maar eensklaps werd de kelder met een zonderling, blauwachtig schijnsel vervuld...

Met een doffe kreet liet de moordenaar het lichaam weer vallen en staarde als bezeten naar een hoek van de kelder, die plotseling helder verlicht werd door een stralenbundel, die van de tegenoverliggende zijde kwam.

En die stralenbundel hechte zich op twee gedaanten, met wasbleke gezichten, onbewegelijk, en die met starende blik de moordenaar schenen aan te zien.

Het waren de gedaanten van twee vrouwen, in witte gewaden gehuld en in zittende houding tegen de muur van de kelder geplaatst.

Zij hielden de rechterarm opgeheven en wezen met een streng gebaar in de richting van het monster, dat hen gedood had...

Minuten lang bleef Brookland in dezelfde houding bewegingloos staan.

Toen viel hij eensklaps op de knieën en stiet een soort gebrul uit...

— Genade! Vergiffenis! Weg die ogen! Ik beken! Ik beken immers! Doe

weg die wijzende hand! Ja, ik heb jullie beiden vermoord! Het is zo! Waarom komen jullie uit het graf om het mij te verwijten? Ik zeg je dat ik beken!

Met een gillende kreet viel de moordenaar voorover op de grond.

Tegelijkertijd traden vier politieagenten, die zich tot dusverre verborgen hadden gehouden, achter enige vaten te voorschijn, hieven Brookland op, die blijkbaar bewusteloos was en droegen hem weg.

Toen zij de kelder verlaten hadden, kwamen er nog twee mannen te voorschijn.

Het waren Raffles en Brand.

De eerste goot een paar druppels van rose vloeistof tussen de lippen van Jane Brookland, die binnen enkele minuten weer tot het rijk der levenden zou behoren. Zij droegen haar behoedzaam de keldertrap op en legden haar neer op een bank in de vestibule.

Raffles wierp nog een ernstige blik op de bewusteloze vrouw en zei toen op zachte toon tot Brand:

— Nu is onze taak hier afgelopen, Charles. Laat ons gaan, vóór de politie zich al te zeer in onze zaken mengt en ons vragen stelt omtrent onze ware identiteit, die ons slechts last zou kunnen veroorzaken! Zij weet, waar zij hare getuigen moet gaan halen en bovendien is de bekentenis van de ellendige moordenaar reeds voldoende!

Enige weken later werd de dreevoudige moordenaar tot de dood door de strop veroordeeld.

DE VOLGENDE AFLEVERING (Nr 2063) BEVAT:

Een Geheimzinnige Moord

LORD LISTER

REEDS VERSCHENEN EN NOG TE VERKRIJGEN NUMMERS:

Te bestellen bij de Uitgeverij « In den Ouden Windmolen » Hasselt

2001. — Een Millioenen-erfenis.
2. — De gestolen Dolk.
3. — Een Inbraak met gevolgen.
4. — Het Verwisselde Lijk.
5. — Zonderlinge Epidemie.
6. — Een droeve Huwelijksdag.
7. — De Wraak der K. K. K.
8. — Twee Doodsvijanden.
9. — De Meester herleeft.
10. — De Bende van de Gouden Sleutel in de val.
11. — Raffles en Amor.
12. — Nicholson juicht te vroeg.
13. — De Broeder van Nicholson.
14. — Avontuur in België.
15. — De Moord in Kamer 13.
16. — Aan de Marteldood ontsnapt.
17. — Het Meisje met de blauwe ogen.
18. — De Strijd om het Geheim.
19. — Naar het Goudland.
20. — Bloed en Goud.
21. — De buitenste Duisternis.
22. — De Waanzinnige.
23. — De gestole claim.
24. — De bergduivel.
25. — De Goud-fee.
26. — Onrust op Holderness Hall.
27. — Het Geheime Document.
28. — De Redding van « Goudhaar ».
29. — « Goudhaar ».
30. — De Smokkelkoningin.
31. — De Misdad in de trein.
32. — De Revue-Girl.
33. — Professor Shirley.
34. — De Kit van Wong Li.
35. — De Gewaande Radjah.
36. — De Geheimzinnige Tempelstad.
37. — De Duivels van de Gele Zee.
38. — Het Graf van Keizerin Tsoe-Shi.
39. — Vijftig tegen één.
40. — Ilona, de avonturierster.
41. — De Kelder des Doods.
42. — De onverwachte terugkeer.
43. — Rode Bill krijgt een lesje.
44. — De Stem van het Verleden.
45. — Zwarte Anna.
46. — Het Juweel van Prins Omar.
47. — Gevaarlijk spel.
48. — Het Goud van de Metropitanbank.
49. — De Bende van Myra Bonati.
50. — Merry-Kid de verklikker.
51. — Het Verlaten Slot.
52. — De Riolen van Parijs.
53. — Rovers en Verraders.
54. — Een documentenjacht.
55. — De Verijdelde Ontvoering.
56. — Liefde, Paarden en Bandieten.
57. — Een Misluke Samenzwering.
58. — De Kooi des Doods.
59. — Jacht op Fortuin.
60. — De Gouden Wisselbeker.
61. — Een Fatale Vrouw.
62. — Een moderne Blauwbaard.

